

T/K Tündérvásárkönyvtára

12571/22

III. SOROZAT

12. 571

ZIGÁNY ÁRPÁD
A BÜBÁJOS
SZIGET

PALLAS RT. KIADÁSA

TÜNDÉRVÁSÁR KÖNYVTARA

HARMADIK SOROZAT

A BÜBÁJOS SZIGET

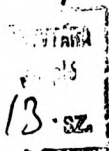
**IRTA:
ZIGÁNY ÁRPÁD**

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

**BUDAPEST
PALLAS IRODALMI ÉS NYOMDAI R.-T.**

7

Pallas r.-t. nyomdája, Budapest. V., Honvéd u. 10.
Felelős vezető: Tiringner Károly műszaki igazgató.

A BÜBÁJOS SZIGET

Régen, nagyon régen, amikor még tündérek laktak az erdőkben és óriások uralkodtak a hegyek tetején, volt egyszer egy szegény ember, aki annyira koldus volt, hogy csak egy falat kenyeret sem tudott adni két apró gyermekének: Szőkének és Barnának.

Holdvilágos, csendes éjszaka volt s a két kis fiúcska éhesen, de panaszkodás nélkül lefeküdt. Lefeküdt a szegény ember is, de nem tudott elaludni. Nem jött álom a szemére, ha arra gondolt, hogy holnap még csak el sem mehet munkát keresni, mert ezt a két kis fiúcskát kell gondoznia. Nyugtalanul hánykolódott ágyában és elkeseredésében végre is arra határozta magát, hogy korán reggel beviszi fiait az erdőbe és ott sorsukra bízza őket.

— Talán, ha valami tündér meglátja, hogy el vannak hagyatva, megszánja őket, — gondolta magában — ha itt maradnak

velem, úgyis éhen halnak; hátha így jobb lesz..

És alig, hogy pirkadt a hajnal, fölkel-tette két kis gyermekét:

— Gyorsan, keljetek föl: elmegyünk sétálni.

A két kis fiú örvendezve ugrott föl és miután felöltöztek, apjuk kézen fogta őket és bevitte messze, messze a rengeteg vadonba, ahol a fák koronája már oly sűrű fátyollá fonódott össze, hogy a napsugár sem bírt rajta keresztül törni.

Itt aztán megkérdezte fiait:

— Ugy-e, fiacskáim, fáradtak vagytok?

— Igen, papa — felelték Szőke és Barna.

— Akkor hát aludjunk egyet a fűben; ha kipihentük magunkat, megint tovább megyünk.

És úgy cselekedtek. De alig, hogy a szegény fiúcskák elszunnyadtak, apjuk szép lassan fölkel és óvatosan elszökött mellőlük. Otthagyta az ártatlan kis gyermekeket s elment munkát keresni; még csak hátra sem nézett, még csak egy könnycsepp sem csordult ki a szemeiből: mintha Szőke és Barna nem is az ő fiai lettek volna.

— Hiszen, ha velem maradtak volna, úgyis éhen pusztultak volna el — mormogta magában; aztán rájuk sem gondolt többé.

Midőn aztán a két fiúcska fölébredt s egyedül találta magát abban a sűrű renge-

...apjuk szép lassan fölkelt és óvatosan elszökött
mellőlük...

tegen, mely egyre sötétebb lett, mind a kettő halálra rémült. Keserves zokogásra fakadtak, mert az éhség is gyötörte őket és kétségbeesve hívták atyjukat, tördelték apró kezecskéiket. De hasztalan; bár rekedtté sírták és kiabálták magukat, zokogásukra csak a vadon erdő viszhangja felelt.

Mikor végre látták, hogy senki sem jön segítségükre, elkezdtek remegni féltükben, hogy egy eltévedt farkas fölfalja őket; ekkor a rettegés csaknem szárnyakat adott nekik s lélekszakadva futni, rohanni kezdtek, kifelé a sűrű erdőből.

Kézen fogták egymást, hogy el ne maradjanak s aztán hol futva, hol lépésben csak mentek, mendegéltek, remélve, hogy egyszer majd csak kijutnak a szabadba; de minél tovább mentek, az erdő csak annál vadonabb lett.

Egyszerre csak a rengeteg ijesztő csendjét síró, könyörgő szózat verte föl, melyet a zizegő esti szél távolról hozott feléjük:

Segítsetek! segítsetek!
Mentsétek meg életemet!

— Ki vagy? — kérdezte a két fiúcska.
És a síró, könyörgő hang újra megszólalt:

Segítsetek! segítsetek!
Mentsétek meg életemet!

— Ki vagy? — kérdezte újra a két fiúcska, nem tudva még azt sem, hogy

honnan, melyik oldalról jön a szózat, oly közel hallatszott hozzájuk.

Aztán kimeresztették a szemeiket, fürkészve néztek maguk körül mindenfelé, de nem láttak senkit és semmit, csak egy aranyos szárnyú kis legyecskét, amely egy pókhálóra keveredve, kétségbeesetten vergőzött.

— Senki más nem lehetett, csak ez a légy! — mondták egymásnak.

És azonnal szétszaggatták a pókhálót és kiszabadították a szegény foglyot.

— Köszönöm, — hálálkodott az arany-szárnyú légy, mihelyt szabadon érezte magát — meg akarom fizetni a szivességeket és azért intelek benneteket: ne kóboroljatok ily későn a vadonban, mert a farkasok fölfalhatnak mindkettőtöket. Most menjetek csak egyenesen erre — és kelet felé mutatott — egészen addig, míg egy kis kunyhóban világosságot nem láttok; ott zörgessetek be és mondjátok, hogy a legyecske küldött titeket: akkor megnyílik az ajtó.

Ezt mondva, vidám dongás közt elrepült. Szőke és Barna pedig mélyen elcsudálkozva néztek utána; azt hitték, hogy álmodnak és sokáig alig tudtak magukhoz térni bámulásukból.

— Menjünk, — szólt végre Barna össze-
rezenve — én félek a farkasoktól.

— Talán megtaláljuk azt a kunyhót —
vígasztalta magát Szőke.

És megindulván, újra mentek, mende-
géltek; az erdő pedig egyre sűrűbb és
sötétebb lett, de sem a kunyhó, sem a
világosság nem mutatkozott.

Barna már annyira kifáradt, hogy alig
bírt a lábán állni, Szőke pedig majd meg-
halt féltében a farkasoktól; de azért az
éhség és a remény csak tovább űzte a
halálra csigázott gyermekeket.

Végre a fák sűrű lombjai között át-
csillant valami fényesség, amely egy pilla-
natig ragyogott, aztán megint eltűnt, mintha
táncoló, bolygó lidéretűz lett volna.

— Az lesz a mécses — biztatta egymást
a két gyermek.

És gyorsabban igyekeztek arrafelé, ahol
először látták fölragyogni a világosságot.

És mikor már sokáig, nagyon sokáig
gyalogoltak, végre csakugyan odaértek a
ház elé, melyben a mécses égett.

Fölbátorodva kopogtattak az ajtón.

— Ki az? — hangzott belülről.

— Szőke és Barna vagyunk, két testvér;
a legyecke küldött bennünket.

Az ajtó, mintegy varázsütésre, azonnal
kinyílt s a két testvér egy tágas, világos
szobába lépett, melyben az asztal már föl
volt terítve két személy számára; a jó vacsora
ott gőzölgött a tálban s betöltötte a szobát

... megindulván, újra mentek, mendegéltek...

kellemes illatával; de rajtuk kívül egy teremtet lélek sem volt a szobában.

— Most mit tegyünk? — kérdezte Barna.

— Vacsoráljunk meg — felelte Szőke.

— Nem látod, hogy ezt nekünk készítették.

— Nem hiszem, hogy a legyecke rá-szedett volna bennünket.

Erre aztán nekibátorodva, az asztalhoz ültek és derekasan hozzáláttak a vacsorához, mert nagyon éhesek voltak; sőt még gyümölcsöt és süteményt is találtak a pohárszéken és annak is megfeleltek. Mikor pedig jóllaktak, akkor leültek a kandalló mellé, amelyben vidáman pattogó tűz égett, de nem mertek elaludni, noha majd eldültek a fáradtságtól, mert féltek, hogy eljönnek a farkasok és álmukban felfalják őket.

Hosszas tanakodás után végre abban egyeztek meg, hogy felváltva fognak aludni s addig, míg az egyik alszik, a másik ébren marad és vigyáz; de alig, hogy ebben megállapodtak, mindkettőjük szeme lecsukódott s édesen elaludtak, mint a tej. Nem is ébredtek föl egész hajnalig, mikor a kakas kukorékolása verte fel őket édes álmukból.

Midőn kinyitották szemeiket, a ház, a méces, a terített asztal, a kandalló: szóval minden eltűnt s ők kint heverték a szabad ég alatt, az illatos fűben, egy magas hegy tetején; a hegy lábánál pedig végtelen messzeségben hullámozott az óperenciás

tenger, úgy hogy se vége, se hossza nem volt, csak a közepén volt egy óriási nagy izzó gömb.

Szőke és Barna meglepetve néztek egymásra és aztán félénken tekintgettek körül.

— Hol vagyunk? — tűnődtek szorongó aggodalmukban.

— Tündérorszámban vagytok — felelt hirtelen egy mosolygó, csodaszép leányka, aki váratlanul bukkant elő a bokrok közül.

A két fiú megszeppenve bámult a ragyogó arcú teremtésre, aki úgy libegett, mikor ment, mintha nem is a földön járna; félénken kérdezték újra:

— És az a nagy tüzes golyó, ami a tengeren úszik, mi légyen az?

— Az a *Bűbájos sziget*, — felelt a leányka — abban az országban mindenki boldog és szerencsés, de csak azok juthatnak oda, akik erre igazán méltók.

— Oh, kedves tündér, — könyörgött a két gyermek összetett kézzel — légy olyan jó, mint amilyen szép vagy és vezess el bennünket a bűbájos szigetre.

— Ez nem áll hatalmamban, — szólt a tündérleányka — sőt még királynőm sem tudná ezt megtenni, noha azért küldött engem hozzátok, hogy rajtatok segítsék. Ajándékot hozok tőle: ezt a két apróságot, amelynek segítségével talán eljuthattok a bűbájos szigetre; de soha se feledjétek, hogy

ez az ajándék csak a jókat segíti, a rosszakat ellenben romlásba dönti.

Ezt mondva, Szőkének egy aranygolyócskát, Barnának pedig egy lyukas mogyorót adott.

— Mit csináljak vele? — kérdezte Szőke, kezében forgatva az ajándékot.

— Tartsd magadnál.

— Mit csináljak vele? — kérdezte Barna is, a lyukas mogyoróra mutatva.

— Kövesd utaidban.

S mialatt a két gyermek egymásra bámult, mert nem értették e különös tanácsokat, a tündérleányka hirtelen úgy eltűnt szemeik elől, mintha a föld nyelte volna el.

Sokáig szemlélgették a tündér ajándékait, s aztán Barna, aki elégedetlen volt, hogy nem az aranygolyót kapta, hanem a lyukas mogyorót, így szólt:

— Mit csináljak ezzel a hitvány lyukas mogyoróval? Kedvem volna elhajítani.

— Mindig meg kell becsülnünk azt, amit ajándékba kapunk, — feddette meg bátyját Szőke — én az egész világért sem adnám oda az én golyócskámat.

— Mert te szerencsésebb voltál, — bosszankodott Barna — én pedig ... hiszen látod ...

S mialatt így beszélt, szemei könnyekkel teltek meg.

— Mit csináljak vele? — kérdezte Szőke . . .

— Nekem mindegy lett volna, ha én kapom is a lyukas mogyorót — mondta Szőke.

— Akkor hát cseréljünk — kérte Barna.

— Azt nem teszem.

Ettől a pillanattól kezdve minden kicsiny-ségen összepereltek és civakodtak; nem-sokára már verekedtek is és mivel Szőke volt a fiatalabbik, ő húzta a rövidebbet, mert Barna annyira helybenhagyta, hogy már alig bírta menni.

Midőn jóllaktak gyümölcssel, melyet a körüli fákról szedtek, leheveredtek a fűbe, hogy pihenjenek. Szőke azonnal el is aludt, de Barna, kinek fejében egy gonosz terv forrott, nem hűnta le a szemét, hanem megvárta, míg öccse elalszik. Ekkor óva-tosan hozzá csúszott, átkutatta a zsebeit, kilopta az aranygolyócskát, melynek helyébe a lyukas mogyorót tette. Aztán fölszaladt a hegy tetejére s ott elrejtőzött a bokrok között, mert be akarta várni, hogy mi törté-nik, ha öccse fölébred.

Mihelyt a kakas ismét kukorékolt, Szőke fölébredt s amint körülnézve, nem látta a bátyját, hangos sírásra fakadt és keservesen szólongatta, hívta Barnát.

Életében még sohasem volt egyedül és nagyon félt a farkasoktól; de mihelyest az aranygolyó helyett zsebében a lyukas mogyorót találta, mely folyton ugrált és

Ekkor a lyukas mogyoró megindult lassan lefelé
a hegyről . . .

táncolt, azonnal megértette, hogy Barna miért tűnt el és nem is kereste tovább. Ellenben minden reményét a lyukas mogyoróba helyezte, amely folyton ugrándozott, táncolt a zsebében.

Szőke elkezdett vele beszélgetni.

— Lyukas mogyoró, lyukas mogyoró.

S a lyukas mogyoró azonnal kiugrott a zsebéből a földre.

Szőke nagyon megörült, mikor látta, hogy a lyukas mogyoró szót fogad neki s így szólt:

— Lyukas mogyoró, lyukas mogyoró, a bűbajos szigetre akarok menni.

Ekkor a lyukas mogyoró megindult és lassan görögve haladt lefelé a hegyről, úgy hogy Szőke mindenfelé kényelmesen a nyomába hághatott. Mikor pedig leértek a tengerhez, a lyukas mogyoró egyszerre átváltozott gyönyörű vitorlás hajóvá, melynek három sudár árbocán hófehér vitorlák voltak kifeszítve; bent pedig egész sereg hajóslegénység volt apró törpékből, akik sorfalba állva, hívogatólag kérték Szőkét:

Szállj föl, szállj föl a hajóra,
Indulásra üt az óra.

Szőke pedig nem kérte magát, hanem örömtől dobogó szívvel beugrott a fényes hajóba, amely azonnal megindult és gyorsan, mint a szél, vitte a bűbajos sziget felé.

Barna mindezt látta a hegy tetejéről s mikor a hajó nyílsebesen távozott a parttól, elkezdett lefelé rohanni a hegyről és közben dühösen kiabált:

— Megálljatok, megálljatok! Adjátok vissza a lyukas mogyorómat.

De a kiabálásra senki sem hajtott; a hajó dagadó vitorlákkal siklott tovább a tükörsíma tengeren, míg végre teljesen eltűnt. Ekkor Barna kétségbeesetten a földre vetette magát és keservesen sírva, haját tépte fájdalmában.

Eközben egy vén boszorka ment arra.

— Miért fetrengsz itt a földön? — kérdezte Barnát.

— Az öcsém ellopta a lyukas mogyorómat és most azzal utazik a bűbájos sziget felé — szolt Barna sírva.

Mialatt e szavakat mondta, az aranygolyócska, mely a zsebében volt, olyan nehéz lett, hogy már nem bírta el és súlya alatt leroskadtt a földre.

— Jaj, jaj, jaj — nyögött kétségbeesve.

— Mi történt? — kérdezte a boszorkány.

— Egy golyócska volt a zsebemben és most egyszerre olyan nagy és nehéz lett, hogy nem bírom el.

— Mutasd azt a golyócskát.

— Itt van.

Ezzel elővette a zsebéből az arany-

golyócskát és bámulva látta, hogy az már nem arany többé, hanem fekete, ócska vasdarab.

— Látod, — szólt a boszorkány — hazudtál és a golyócska vasdarabbá változott. Mondd el az igazat, akkor segítek rajtad.

Erre Barna, mélyen megszégyenülve, mindent elmesélt a boszorkánynak, úgy, amint történt.

— Most, hogy elmondtad az igazat, segítségemre leszek — szólt a boszorkány.

Aztán hozzátette:

— Tudd meg, hogy én ellensége vagyok a Tündérkirálynőnek, mert ő szép és fiatal, én pedig rút és öreg vagyok! De ha sikerül a bűbajos szigetet elpusztítanom, akkor ő lesz öreg, én pedig megfiatalodom. Neked kell segítségemre lenned, hogy a szigetet elfoglalhassam, mert a tiéd az aranygolyócska, amelynek varázsos hatalmával a szigetet elpusztítható.

— És mit kell cselekednem? — kérdezte Barna.

— Légy bátor és erős, hogy minden akadályt legyőzhess; de legjobban arra vigyázz, hogy az aranygolyócskát ki ne add a kezedből, mert ha a bűbajos sziget királya birtokába kerítheti, akkor még erősebb és hatalmasabb lesz, mint most, mi pedig örökre elveszünk.

— Taníts hát meg rá, hogy mit tegyek; bátorságom van, az aranygolyócskára pedig úgy fogok vigyázni, mint a szemem fényére.

— Mindenekelőtt — felelt a boszorkány — el kell menned a mi királyunkhoz és ravasz módon föl kell bujtanod, hogy háborút indítson a bűbajos sziget ellen. Ha ez sikerül, te leszel a fővezér és vezetni fogod az egész sereget; de emlékezzél meg, hogy a föld, a tenger és az emberek mindnyájan ellenségeid lesznek, azonban valamennyit legyőzheted, ha az aranygolyócskát mindig magaddal hordod.

Barnának eszébe sem jutott, hogy a veszélyekkel törődjék; egészen boldog volt, hogy a királyhoz mehet és hadvezér lesz.

— Menjünk a királyhoz — szólt.

— Várjuk be, míg a nap lemegy — szólt a boszorkány.

Mihelyt a nap lenyugodott, a boszorkány leterítette a földre a nagykendőjét s Barnával együtt reáült; aztán végtelen sok denevér röpült oda s megfogta karmaival a nagykendő szélét. Majd visítva fölemelkedtek, magukkal ragadva a nagykendőt is, melyben Barna s a boszorkány ült s hosszas röpülés után végre mindkettőjüket letették a királyi palota lépcsőzetére.

Most már a te dolgod, hogyan intézed el, amit reád bíztam — szólt a boszorkány Barnához.

Ezt mondva, eltűnt, mert a denevérek ismét fölragadták őt a nagykendőjén a levegőbe.

Barnának most, hogy egyedül maradt, nem volt bátorsága, hogy bemenjen a királyi palotába; leült tehát a lépcsők aljára s ott játszadozott a kavicsokkal, melyekből egész halmokat rakott.

A kis királyfi pedig az ablakból meglátta ezt az idegen fiúcskát, amint színes kavicsokkal játszadozott és azt akarta, hogy hívják föl hozzá a palotába, mert játszani akar vele. A király és a királyné nem engedték meg, de ekkor a királyfi keservesen sírni kezdett, a jó szülők pedig nem bírták nézni makrancos gyermekük könnyeit és végre is fölhozták Barnát a királyfi szobáiba, hogy együtt játszadozhassanak.

Barna olyan jól tudta mulattatni a királyfit bohókás tréfáival, hogy ez mindig vele volt s éppen úgy öltöztette föl, mint ő maga is öltözött: selyembe, bársonyba, gazdag aranyhímzéssel és skófiummal kivarrott királyi ruhákba.

Rövid időn belül nagyon jó barátok lettek s a királyfi lassankint annyira hozzászokott Barnához, hogy el sem lehetett nélküle.

Reggelire a királyfi minden nap két híg tojást kapott. Egyszer így szólt Barnához:

— Milyen jók ezek a fehér tojások, melyeket az én fekete tyúkjaim tojnak.

— De a fekete tojások még jobbak ám — felelte Barna.

Másnap megint csak azt mondta a királyfi:

— Milyen jók ezek a fehér tojások, melyeket az én fekete tyúkjaim tojnak.

— De a fekete tojások még jobbak ám — ismételte Barna.

Harmadnap reggel aztán a királyfi kijelentette, hogy: ha nem hoznak neki fekete tojásokat, akkor semmit sem eszik.

A király azonnal követeket küldött országa minden részébe, hogy fekete tojásokat szerezzenek. De mindnyájan üres kézzel tértek vissza; azt mondták, hogy sehol sem találta.

Eközben a királyfi nem akart enni és egyre fogyott, soványodott a makacs koplálásban.

A kétségbeesett király, attól félve, hogy ha ez tovább is így tart, a királyfi éhen pusztul el, összehívta az ország bölcseit. A tudós, nagyszakállú, kopasz és tanulásban megrokkant öreg bölcseknek megparancsolta, hogy kutassák ki, merre vannak a fekete tojások.

És az öreg tudósok, miután hét nap és hét éjjel szundikáltak egymás beszédein, végre egyhangúlag kimondták, hogy a fekete tojásokat egyedül csak a bűbajos szigeten lehet találni.

Ekkor a király megígérte fiának, hogy

egy éven és egy napon belül megszerzi neki a fekete tojásokat, de csak oly föltétel alatt, ha egyelőre megelégszik a fehér tojásokkal. A királyfi örömmel beleegyezett.

Volt azonban a királyfinak egy gyönyörű rigó madara is, amely úgy énekelt, mintha könyvből tanulta volna. A királyfi nagyon szerette ezt a rigót s egy napon örvendezve mondta Barnának:

— Ugy-e, hogy szépen énekel az én fekete rigóm.

— Igaz; de a fehér rigók még szebben dalolnak ám!

A királyfi azonnal atyjához szaladt és sírva könyörgött, hogy szerezzen neki egy fehér rigót.

A király erre ismét összehívta országa bölcseit s a pápaszemes öreg tudósok, miután hét nap és hét éjjel bujták a könyveket, végre kisütötték, hogy a fehér rigókat is csak a bűbájos szigeten lehet föltalálni.

Ekkor a király, mivel a bűbájos sziget uralkodója a fekete tojásokat már úgyis megtagadta tőle, elhatározta, hogy haddal megtámadja és elfoglalja a szigetet. Az ország bölcsei helyeselték e tervet, de egyúttal azt is kijelentették, hogy a háborúnak csak akkor lehet szerencsés kimenetele, ha a király megtalálja az aranygolyócska birtokosát és reá bizza a hajóhad és hadsereg fővezérségét.

... a király összehívta az ország bölceit ...

A király, aki mindig megfogadta az ország bölcseinek tanácsát, azonnal hirdetésekét függesztetett ki az ország minden városában és fölhívta az aranygolyócska tulajdonosát, hogy azonnal jelentkezzék nála a királyi palotában.

Barna, mihelyest tudomást szerzett erről a fölhívásról, azonnal megjelent a király előtt.

— Felséges uram, — így szólt — itt van az aranygolyócska.

A király habozott, hogy reá bízza-e erre a gyermekre a háború vezetését, de mivel az ország bölcsei határozottan kijelentették, hogy a győzelem csakis az aranygolyócska tulajdonosának hatalmában van, megnyugodott a sors végzésében. Rögtön hozzáfogott tehát a hadsereg toborzásához és a hajóhad szervezéséhez; fővezérnek pedig kinevezte Barnát, korlátlan hatalommal az egész sereg fölött.

Mialatt Barna a hadi készülődésekkel van elfoglalva, keressük fel Szőkét, akitől akkor váltunk el, midőn gyönyörű hajójával útban volt a bűbajos sziget felé.

Úgy élt a hajón, mint egy kis király; húsz szolgálatkész törpe leste parancsait, amelyeket nyomban teljesítettek s bár az utazás sokáig tartott, Szőke egy pillanatig sem unta magát.

Mert Tündérország királynőjének rendelkezéséből Szőkének hét hónapig, hét napig és hét óráig kellett utaznia, mielőtt a bűbajos sziget áldott földjére léphetett volna. De a tenger mindig nyugodt volt, az ég tiszta és derült és Szőke nagyon boldog volt: csak egyetlen vágy epeztette, az, hogy minél előbb megérkezzék a gyönyörű szigetre, melyről a szolgálatában álló törpék oly sok csodás dolgot meséltek. Végre egy szép reggelen, amint fölébredt, tündéri látvány tárult a szeméi elé.

Nem messze a hajótól feküdt a bűbajos sziget és oly káprázatos gyönyörű vidéket Szőke még álmaiban sem látott soha. Két ragyogó nap szórta száz ágra sugarait a tájon s a tenger és az egész sziget vörösen izzó, aranyos verőfényben úszott. A fák ágai és galyai szinte meghajoltak a pompás színekben virító virágok terhe alatt, melyeknek édes illata szétáradt a levegőben; a házak és paloták fala átlátszó és csillogó hegyi kristályból épült, a tetők pedig aranyból és ezüstből voltak és ragyogva verték vissza a napsugarakat.

A sziget közepén emelkedett a király várkastélya; a soktornyú roppant épületre alig lehetett ránézni; a szem azonnal elkáprázott a fénytől és ragyogástól, melyet az arany és a vakító drágakövek szórtak szerteszét.

Szőke, aki csaknem magánkívül volt, midőn ezt a tündérkertet meglátta, azonnal ki akart szállni, de a törpék figyelmeztették, hogy még egy napig várnia kell és Szőke ebbe türelmesen bele is nyugodott.

Este még a hajón aludt el rendes ágyacskájában, de reggel már a bűbájos szigeten ébredt föl egy virágokkal hímes, pázsitos réten.

A hajó és a törpék eltűntek, de helyettük zsebében volt a lyukas mogyoró. Midőn körütekintett, nagyon elcsodálkozott, hogy oly sokféle különös állatot lát, aminőt azelőtt sohasem látott. A fákon hófehér tollú fülemülék daloltak, a tavon pedig koromfekete hattyúk úszkáltak.

A bűbájos sziget lakói gyönyörű férfiak voltak; mindnyájan aranyba és bíborba, meg bársonyba öltöztek és sokan közülök fent röpdöstek a levegőben, kényelmes hintókban, melyeket nagy madarak vittek. Szőke nem mert kérdezősködni e csodálatos emberektől, noha nagyon kíváncsi volt; végre észrevett egy kis fiúcskát, aki közel hozzá játszadozott és megkérdezte tőle, hogy ki az a szép asszonyság, aki éppen akkor röpült át fölöttük a csodálatos madaraktól vont hintóban.

— Ez a királykisasszony — felelte a fiúcska.

— Szeretném közeli-ről látni, hogy beszélhessek vele — mondá Szőke.

— A király nem engedi meg, hogy bárki-
vel is beszéljen és azt is elhatározta, hogy
csak ahhoz adja férjül, aki a szigetet valami
nagy veszedelemtől menti meg.

— Az én leszek — gondolta magában
Szőke s ettől a pillanattól fogva elhatározta,
hogy nőül veszi a királykisasszonyt. Lassan
megindult a királyi palota felé, de midőn
közel ért hozzá, a körülálló fák elkezdtek
nőni, nőni és nőttek fel, egészen a magas
épig és áttörhetetlen védőfállal övezték a
palotát. Fönt pedig az ágakon a dalos
madarak ezrei vidáman csicseregtek:

Egy, kettő, három, négy:
Ide bizony be nem mégy.

Szőke megkerülte a palotát, hogy más
oldalról férközhessék hozzá, de akármerre
ment, a fák mindenütt elkezdtek nőni, úgy,
hogy nem juthatott be; a madarak pedig
egyre csicseregtek:

Egy, kettő, három, négy:
Ide bizony be nem mégy.

Szőke most már egészen oda volt, hogy
semmiképen sem tud bejutni a fényes
palotába és búsan nézegetett fölfelé, hogy
vajjon jár-e be mégis valaki a kastélyba.
És csakugyan észrevette, hogy bizony jár-
nak ki és be, csak hogy mindnyájan úgy
repülnek be az ablakon, amely kinyílik, de
rögtön be is zárul utánuk. Így ment haza

a királykisasszony is, akit szárnyas griff-madarak röptettek a levegőben és szegény Szőke majd meghalt bánatában, hogy nem mehetett utána.

Amint így járkált föl s alá, már-már a tengerbe akarta magát ölni fájdalmában, míg végre hirtelen eszébe jutott egy mentő-gondolat és fölkiáltott:

— Lyukas mogyoró, lyukas mogyoró! vigy el engem a királykisasszonyhoz.

És a lyukas mogyoró azonnal átváltozott szép léghajóvá, amelynek csónakjában Szőke egy gyönyörű, ezüst csillagokkal gazdagon kirakott öltözetet talált, mit azonnal magára is vett. A léghajó pedig lassan fölemelkedett, túlszállt a fákon és letette Szőkét arra a nagy erkélyre, ahol a királykisasszony éppen akkor tündérmeséket olvasott.

Alig vette észre Szőkét a királykisasszony, felsikoltott ijedtében és meglepetésében, de mikor látta, hogy milyen szerény és kedves, barátságosan magához hívta, leültette egy székbe és beszélgetésbe eredt vele.

A királykisasszony szép szavának ezüstös csengése olyan volt, mint az andalító zene. Szőke alig bírt betelni hallgatásával és szívében mély, igaz részvét sarjadt a királykisasszony iránt, aki elmondta, hogy milyen boldogtalan, mert atyja nem engedi senkivel sem beszélni és elzárva tartja a fényes palotában.

— Ha megengeded, majd én gyakran meglátogatlak — vigasztalta Szőke.

— Nagyon szívesen, — felelt a királykisasszony — de hátha atyám, a király észrevesz?

— Nem vesz észre, mert egy tündér vigyáz rám.

— Valóban: csakis egy tündér segítségével juthattál be hozzám, — szólt a királykisasszony — mert az én griffmadaramon kívül más élő lény föl nem hozott volna.

— És miért lakol ily magasan, szinte a felhők fölött?

— Mert atyám, a király, azt akarja, hogy ne beszéljek senkivel, mindaddig, míg egy hős nem érkezik, aki országát nagy veszedelemből menti ki, ez lesz a vőlegényem.

— Az én leszek, kiáltott föl Szőke — aki egyszerre a legbátrabb és legvitézebb hősnek érezte magát.

— De most menj el, — szólt hozzá a királykisasszony — mert közeledik az óra, melyben udvarhölgyeim jönnek s ha téged itt találnak, el vagyunk veszve. De holnap, ugyanebben az órában, megint eljöhetsz.

A lyukas mogyoró közben újra átváltozott légghajóvá és elvitte Szőkét, úgy, amint jött; de mikor lefelé szállt, egy fán megakadt és kényelmes ágy lett belőle, melyben Szőke gyönyörű álmok közt aludta át az éjszakát. Reggel aztán újra látta a király-

kisasszonyt, amint a griffmadaraktól vont gyöngyházkagylóban sétakocsizást tett s alig várta, hogy megint visszaröplni lássa a palotába. Ekkor, éppen úgy, mint a megelőző napon, így szólt:

— Lyukas mogyoró, lyukas mogyoró, vigy el engem a királykisasszonyhoz.

A lyukas mogyoró megint átváltozott léghajóvá, de a kis csónakban Szőke most már egy arannyal gazdagon kihimzett skófiumos ruhát talált, melyet azonnal magára is vett. Mikor fölöltötte, a fényes öltözék úgy ragyogott, mint a nap és Szőke ily pompás ruhában ment a királykisasszonyhoz, aki már alig várta őt.

Itt megtudta, hogy egy szárazföldi király hadat izent a bűbajos sziget fejedelmének; a szegény királykisasszony nagyon szomorú volt, mert a sziget varázslói és bűvészei neki azt jósolták, hogy ha nem lehet megkeríteni az aranygolyócskát, a szigetet semmi sem mentheti meg a végső pusztulástól.

— Az aranygolyócska az enyém, — mondta Szőke — a tündérkirálynő nekem ajándékozta s vissza is szerzem.

— Ha megtehetnéd, akkor mentve volnánk, — szólt a királykisasszony — de most még ellenségeink kezében van.

Szőke szépséges szavakkal vigasztalta az elszomorodott királykisasszonyt s midőn el-

búcsúzott, megígérte neki, hogy másnap jó hírekkel tér vissza.

Egész éjjel a szemét sem húnnya le és folyton arról a veszedelemről gondolkozott, amely a bűbajos szigetet fenyegette; minden áron meg akarta menteni az ellenségtől és erősen bizakodott, hogy a varázsos lyukas mogyoró ezúttal is segítségére lesz.

Reggel a király parancsot adott, hogy az összes lakosság másszék föl a fákra s onnan, a madarak hátán, szálljon föl a levegőbe, hogy meglássák, hogy vajjon közeledik-e már az ellenséges hajóraj, mert itt az ideje, hogy mindnyájan készüljenek a sziget védelmére.

Mindenki a parancs szerint cselekedett; a gazdagok fölszálltak a madarak hátán a viharos felhők közé, a szegények pedig a fákra másztak, amelyek nőttek, nőttek, mert bűbajos fák voltak és valóságos sáncot képeztek az egész sziget körül, mely csaknem az égig ért. Hanem az ellenséget nem látta senki, mert birtokukban volt az aranygolyócska, amely láthatatlanokká tette őket.

Szőke is fölszállt a léghajójával és oly magasan járt a felhők felett, hogy a földről már csak egy fekete pontnak látszott; ő azonban, mivel rá nem volt hatása az aranygolyócskának, azonnal meglátta az ellenséges hajórajt, mely oly számos és tömör volt, hogy az egész tenger színét ellepte.

Sietett a rettenetes hírt megvinni a királynak, aki így szól hozzá:

— Téged bizonyára valami hatalmas tündér segít, mertrajtad nem fog az aranygolyócska varázslata és te azt is látod, amit mi nem láthatunk. Te ments meg tehát bennünket a nagy veszedelemtől, mely országomat fenyegeti és ha megalázol ellenségeimet, királyi szavamra ígérem, hogy nőül adom hozzád egyetlen leányomat.

Szőke, ezt hallva, örömében majd hogy táncra nem kerekedett és azonnal a királykisasszonyhoz sietett, hogy hírül adja neki az örvendetes ujságot. Ezúttal fényes lovagi páncélba öltözött, aranyveretű ezüstvértetbe; fején lobogó tollú sisak, kezében élesre fent kard volt. Így állt a királykisasszony színe elé, aki nagy örömmel fogadta, de mihelyt meghallotta, hogy Szőke is a harcba megy, azonnal remegni kezdett a hős életéért.

— Te nem tudod, — szólt — milyen veszélyekkel akarsz szembeszállani, az aranygolyócska ellen nincs hatalma semmiféle varázslatnak s a sziget bűvészei kijelentették, hogy nélküle veszve vagyunk.

— Én megszerzem az aranygolyócskát — szólt Szőke.

— Oh, te nem tudod, milyen veszélyekkel szállsz szembe — siránkozott tovább a királykisasszony.

— Vedd el ezt a gyöngyöt . . .

— Megküzdöm velük te éretted — mondta Szőke.

— Jól van, — szólt a királykisasszony és kivett a hajából egy igazgyöngyöt — vedd el ezt a gyöngyöt; ha nagy veszélyben forogsz, valami módon küldjed vissza nekem s én segítségedre leszek. Most menj és jőjj vissza diadalmasan.

Ekkor mind a ketten nagyon érzékenyen búcsúztak el, mert féltek, hogy nem látják többé egymást és Szőke gyorsan távozott, hogy a sziget megmentéséről gondoskodjék.

Különös volt, hogy bár ő tisztán látta, hogy az egész tenger tele van az ellenség hadihajóival, melyek napról-napra jobban közelednek a partokhoz, a szigetnek egyetlen lakosa sem látott semmit. Sőt maga a király is kérdezte:

— De hol van hát ez az ellenség?

— Ott vannak és folyton közelednek, — mutatta Szőke.

S amily mértékben a hajóraj közeledett, azon mértékben nőttek a sziget fái is, amelyek már csaknem az ég boltját érintették és valóságos védőbástyával vették körül a partokat.

A király, bár nem látta az ellenséget, így szólt:

— Szőkének igaza van, mert a fák érzik a veszélyt és azért nőnek, de én nem látok semmit.

S rábízta a fővezériséget Szőkére, aki megparancsolta, hogy rázzák meg a fákat, melyeknek ágyúgolyó nagyságú gyümölcsei robogva hullottak alá a magasból és sok ellenséget megöltek, sőt néhány hadihajót is elsüllyesztettek; a többi hajók pedig meglassították futásukat és lassabban közeledtek.

De azért az ellenség óvatosan egyre közelebb jött s ha sikerül neki az egész szigetet körülfogni, akkor már nincs menekvés. Ezt mindenki tudta és mindenki rettegett ettől a pillanattól.

A király kétségbeesve sírt, Szőke a haját tépte tehetetlen fájdalmában s midőn már belátta, hogy itt többé semmi sem segít, a végső lépésre szánta el magát. Elhatározta, hogy az ellenség közé lopózik és mindenáron megszerzi magának az aranygolyócskát. Elővette a lyukas mogyorót és ráparancsolt:

— Lyukas mogyoró, lyukas mogyoró, vigy el engem Barnához.

És a lyukas mogyoró újra díszes hajóvá lett, melyben ugyanazok a törpék szolgáltak, akik Szőkét a bűbajos szigetre hozták.

Mikor Szőke odaért bátyja hajójához, fölment hozzá és térdenállva könyörgött neki, hogy adja vissza az aranygolyócskát. De Barna minden kérésére csak vállat vont és azt felelte:

— Nem vagyok bolond.

Midőn aztán Szőke kétségbeesésében és

fájdalmában fenyegetni kezdte bátyját, ez haragra lobbant, megkötöztette az öccsét és ledobatta a hajóüregbe, ahol elzárták, de előbb kikutatta zsebeit és elvette tőle a lyukas mogyorót is. Szegény Szőke, mikor ezen egyetlen talizmánjától is meg volt fosztva, beletörődött sorsába és nyugodtan várta a halált.

A hajóüregnek volt egy ablaka, mely a tengerre nyílt. Arra úszott egy kis halacska és beszélt hozzá:

— Szőke, Szőke, én ugyan csak kis hal vagyok, de szeretnék rajtad segíteni.

Szőkének eszébe jutott a gyöngy, melyet a királykisasszonytól kapott s most kidobta az ablakon.

— Vidd el ezt a gyöngyöt a királykisasszonynak.

— Igérem, hogy elviszem — felelte a hal.

És szájába kapva a gyöngyöt, gyorsan tovább úszott.

Szőke most várakozott. A halacska rövid idő múlva visszatért és elmondta, hogy bejutott a királykisasszony fürdőszobájába, ahol átadta a gyöngyöt, de a királykisasszony újra bedobta a tengerbe, mert az vihart támasztó igazgyöngy volt s most már a szabadulás egyetlen reménye csak a viharban fekszik.

— De hogy tudjak szabadulni, ha fogoly vagyok? — kérdezte Szőke.

— Ha kitör a vihar, én itt leszek — biztatta a halacska.

És ismét tovább úszott.

Pár óra múlva az ég elsötétült, a tenger oly fekete lett, mint a tinta s a hullámok hegy-magasságra emelkedtek; vakító vilámlók cikázva hasogatták foszlányokra a sűrű, nehéz fellegetek, mialatt a mennydörgés iszonyú zaja a világ végét látszott hirdetni.

Barna hajóhada, mely már-már meghódította a bűbajos szigetet, egyszerre szétzüllött; a nehéz hadihajók zerte-szóródtak a viharos tengeren, egyik-másik összeütközött és rémes recsegés-ropogás közt sülyedt a fenékre.

A többi hajók is nagy veszedelemben forogtak és a hajósok minden fölösleges terhet a tengerbe szórtak, hogy legalább a pusztá életüket megmenthessék. Egymásután nyelte el a morajló tenger a fegyvereket, a podgyászt, az élelmiszereket, sőt már az árbocokat is.

De a veszély még egyre tartott s a tengerészek végre az aranygolyócskát is beakarták dobni a tengerbe, mert a kis golyócska olyan súlyos lett, hogy terhe alatt a hajó csaknem elmerült. Mikor pedig Barna ebbe nem akart beleegyezni, a hajóslegénység föllázadt ellene s már meg akarták kötni, hogy őt is a tengerbe vessék.

Ekkor Barnának eszébe jutott az öccse

és azt tanácsolta a tengerészeknek, hogy hajítsák a vízbe Szőkét s ha a vihar akkor sem csendesül le, ám hajítsák bele aztán az aranygolyócskát is.

A matrózok tehát lerohantak a hajóüregbe, fölhurcolták Szőkét a földélzetre és behajították a vadul viharzó tengerbe. Szerencsére a kis halacska ott úszkált a közelben és azonnal megmentette:

— Szőke, Szőke, kapaszkodjál a farkamba és kiviszlek.

Igy aztán Szőke a kis halacska farkába kapaszkodott, mialatt a vad vihar tovább tombolt. Barna, hogy életét megmentse, kénytelen volt az aranygolyócskát is a tengerbe vetni; alig, hogy ez a vízbe ért, azonnal oly könnyű lett, hogy a habok tetején libegett és Szőke könnyen megkeríthette.

Ekkor a vihar azonnal lecsillapult; de, mivel az aranygolyócska nélkül az ellenséges hajóhad egyszerre látható lett, a bübajos sziget hadserege is hajóra szállt és azonnal megtámadta. A csata rövid volt és Barna hajórajának teljes megsemmisítésével végződött. Őt magát a tengerbe vetették, de mielőtt még a habokba fult volna, látta, hogy Szőke sértetlenül kiért a partra és a nép örömrivalgással fogadja. Ez volt a büntetése.

A király, a hercegek és az ország magnásai pompás díszmenetben járultak Szőke

elé, akit diadallal hordoztak meg az utcákon, egész a királyi palotáig, ahol a királykisasszony örömkönnyek között fogadta jegyesét.

Nagy ünnepséggel ülték meg az eljegyzést és később a menyegzőt, amelyben a földkerekség minden uralkodói résztvettek, Szőke pedig, mielőtt végleg letelepedett volna a bűbajos szigeten, még egyszer visszautazott hazájába, hogy megtudja, mi történt atyjával. És megtudta, hogy a szegény ember, bár talált munkát és elég jól ment a dolga, mégis nemsokára meghalt szív-fájdalmában, mert azt hitte, hogy elhagyott gyermekeit a farkasok ették meg.

Mikor hazafelé utazott a bűbajos szigetre, betért ahhoz a királyhoz is, akit Barna a háborúra fölbujtatott és kibékült vele, mert hozatott fekete tojásokat és fehér rigókat a kis királyfinak, aki egyik legjobb szomszédja és barátja lett. Aztán visszatért a bűbajos szigetre, hol sok, sok évig uralkodott és boldogsága volt alattvalóinak, akik még most sem feledték el dicső emlékezetét.

A HIMALAYA HARANGJA.

Hol volt, hol nem volt, messze Ázsiában, még a Vörös-tengeren is túl — volt egyszer egy csúf vasorrú bába, aki gyűlölte az embereket. Annyira gyűlölt minden embert, hogy látni se akarta őket. Fogta hát magát, ráült egy seprő-nyélre és — hipp-hopp! — egy szempillantás alatt felröpült a földkerekség legmagasabb hegységének az ormára. Ott vájt magának mélységes barlangot, a Himalaya-hegylánc örökös hómezőin és barlangja előtt fölállított egy harangot. Valami temetőből lopta ezt a harangot és megbabonázta, hogy aki a hangját hallja, menten elaludt tőle és nem is ébredt föl dermedt álmából, amíg csak a Napkirályfi rá nem lehelt és föl nem ébresztette. Azért csinálta ezt a vén boszorkány, hogy akárki emberfia arra téved, elpusztuljon ott és ne legyen neki útjában. Annyira gyűlölte az embereket.

Néha azért mégis fölült a seprőjére és le-
lelátogatott az emberek közé, — de nem volt
közönet ezekben a kirándulásokban. Mert
valamerre járt, mindenütt nyomon követte
a pusztulás. Minden zsebe tele volt nyava-
lyákkal, betegségekkel, nyomorúsággal és
hogya kinyitotta a hátán hordott batyunját,
csak úgy dőlt belőle a kolera meg a fogfájás,
meg minden más szerencsétlenség, hogy jaj
volt annak a városnak, amelyikbe betért.

Történt aztán, hogy egy ilyen veszedel-
mes kiránduláson elvetődött a csúf boszor-
kány Bergengócia országába is, amelynek
fővárosába éjszakának idején lovagolt be a
söprűjén. Mivel nagyon fáradt volt, lefeküdt
valami kertben — nézte is, hogy kié az a
kert! — és nyomban elaludt. Föl se ébredt
másnap délig és akkor is csak azért ébredt
föl, mert nagy sivalkodás, ijedt kiabálás
verte föl álmából.

— Rossz boszorkány! . . . Csúf vasorrú
bába! . . . Kergessétek ki a kertből ezt a
banyát! . . .

Erre a kiabálásra ébredt föl a vén
boszorkány és most látta csak, hogy hová
került! Nem látta éjjel, a sötétben, hogy a
királyi palota parkjában szállt le és most
ott állt körülötte az egész udvar: az özvegy
királyné, kicsi leánykájával, meg a sok-sok
udvarhölgy. És valamennyien rémülten
sikoltoztak, kiabáltak a főkertésznek meg a

tesztörök kapitányának, hogy kergessék ki a parkból ezt a förtelmes banyát! . . .

Jöttek aztán a poroszlók és lándzsanyéllel, dárda-véggel hamarosan kitessékeltek a vén banyát, a seprűjét pedig összetörték a hátán. Dult-fult a csúf boszorkány, atkozódott, rikácsolt, vicsorgatta azt az egykét sárga fogát, ami még a szájában volt, — de mind nem használt semmit. Ki kellett takarodnia a kertből s mivel a seprűjét is összetörték, ráadásul új seprűt is kellett vennie, hogy haza lovagolhasson.

Hát venni ugyan nem vett, hanem lopott új seprűt, amelyen haza is nyargalt a hegyei közé. Előbb azonban megfenyegette öklével a királyi palotát:

— Megbánja ezt valaki! . . .

És valóban meg is bánta. Mert rá tizenhárom napra úgy eltűnt az özvegy királyné szépséges kis leánykája, hogy soha többé meg nem került. Akárcsak a föld nyelte volna el: — máról holnapra nyoma veszett a szépséges Hajnalesillagnak.

Na, lett erre sírás, jajgatás a királyi palotában, de meg az egész városban is, mert mindenki szívből szerette a kedves és gyönyörű királykisasszonyt.

Rendőrök, csendőrök, detektívek és zsandárok rohantak gyalog, nyargaltak lovon a szélrózsa minden irányában, hogy megkeressék, fölkutassák az elveszett

Hajnalesillagot, — de hiába! A királyné odaigérté félországát, minden kincsét, drága ékszereit, — de hiába!

A szépséges Hajnalesillag nem volt sehol. A csúf boszorkány olyan ügyesen, titokban rabolta el, hogy nem lehetett a nyomára akadni. Először megbabonázta és elaltatta, aztán fölültette maga mögé a söprűre és — hipp-hopp! — egy szempillantás alatt fölrepült vele a Himalaya tetejére. Ott bevitte a barlangjába, meghúzta fölötte a lélekharangot — és a szépséges királykisasszony mély álomba merült, amelyből: — ki tudja? — fölébred-e valaha, vagy soha? . . .

A királyi palotában pedig tovább sírt, kesergett mindenki, — de legjobban a szegény királyné, akinek minden öröme és boldogsága a Hajnalesillag volt.

— Meglátja-e még valaha? . . .

Történt aztán, hogy egy szomorú őszi délutánon, amikor a királyné a palota tróntermének ablakában üldögélt, odalent, a téren, hajba kaptak a kofák. Csúnyán összevesztek, szidták egymást, mint a bokrot és csak úgy röpködtek a levegőben az ilyen gorombaságok:

— Rosz boszorkány! . . . Vén banya! . . . Csúf vasorru bába! . . .

És a szegény királynénak, mintha hálýog esett volna le a szemeiről, — egyszeriben eszébe jutott a kertí jelenet. Most már

emlékezett, hogy ez a vércse-szemű, keselyű-
orrú gonosz boszorkány fogcsikorgatva
fenyegetőzött:

— Megbánja ezt valaki! . . .

Égészen bizonyos, hogy ez a vén banya
rabolta el bosszúból a szépséges Hajnal-
csillagot. Őt kell hát megtalálni, — elő keil
keríteni akár a föld alól is: — hogy adja
vissza az elrabolt királyleányt. De senkise
látta a vén banyát, senkise hallott róla attól
fogva, hogy kikergették a királyi palota
kertjéből.

— Hát akkor magam megyek! — mondta
a királyné, és elindult a tengerparton, elve-
szett leánya után. De száz lépésre se ért,
amikor a tengerpart kanyarulatánál egy
magas sziklafal tövében, egész csomó
öreg anyókat pillantott meg. Hát, amint
közelebb megy hozzájuk, látja án, hogy
nagy buzgón dolgoznak valami óriási sző-
nyegen. A királyné úgy álmélkodott, hogy
meg se merte szólítani őket; de a legidősebb
anyóka — ez már olyan öreg volt, hogy hét-
rét görnyedve járt — odatotyogott hozzá és
megkérdezte:

— Hol jársz erre, szegény özvegy-
asszony . . . hol jársz erre, ahol még a
madár se jár!

— Keresem az egyetlen leányomat, —
zokogott a királyné keservesen . . . Mondd
meg, áldott jó nénikém, ha tudod, hogy

merre van, szegény. Utána megyek, akár a világ végére is!

Megszánta a királynét a jószívű anyóka és így szólt:

— Hát jó tanácsot talán mégis adhatunk, ha te is vállalkozol, hogy segítesz rajtunk... Nézd, itt vannak egy eltörött tükörnek a szilánkjai. Ha ezeket összeszeded és összeragasztod, akkor megszűnik a varázs, amelyet egy gonosz mágus bocsájtott ránk. És, ha megint azok leszünk, akik voltunk, akkor talán rajtad is segíthetünk.

A királyné szétnézett és csakugyan látta a tömördek tükör-darabot a földön. Mindjárt hozzá is fogott nagy serényen, hogy összehordja és aztán összeragasztja a sok-sok ezer tükör-szilánkot.

Hej, de sok könnyet hullatott a királyné, amíg elkészült vele! . . . És, amikor kész volt és bele nézett, — hát csak hátratanitorodott, szegény és kicsordultak a könnyei. Mert úgy megőszült és megöregedett, hogy alig ismert önmagára.

De aztán mindjárt megvigasztalódott, hogy nem baj az, — csak megkerüljön az ő drága, édes kis leánya!

Nagyon megsajnálta az öreg anyókák a bánatos anyát és így vigasztalták:

— Jó tetteredért jót várj, fölséges királyné!

Hamarosan tüzet raktak, vasfazekat tettek rá és, varázs-dalokat énekelve, kotyvasz-

tottak valamit a tűzön. Tizenhárom perc alatt elkészült a varázs-szer, melyet kicsiny üvegbe öntöttek és jól bedugaszolták.

— Vigyázz erre a balzsamra, fölséges királyné, — mondta neki a legöregebb anyóka. — Ha majd útjártadban oda érsz, ahol három kereszt-út találkozik és a nagy sötétségben látod, hogy apró olajmécsesek égnek ötven koporsó tetején, húzd ki a dugót az üvegből és kend meg szemeidet a balzsammal. Akkor talán olyan csodát látsz, hogy annak nyomán megtalálhatod a gonosz boszorkány nyomát. Csak arra vigyázz nagyon — de nagyon vigyázz ám! — hogy el ne törd valahogy az üveget, mert akkor megint elülről kezdheted a dolgot.

A királyné hálásan megköszönte az ajándékot meg a jó tanácsot, gondosan keblébe rejtette az üveget és reménykedve indult tovább. Sokáig ment, ment, mendegélt, mindig a tenger partján, — egészen addig, míg óriási hegyek, sziklás szakadékok el nem állták az útját. Olyan fekete volt az éjszaka, hogy amikor föltartotta a mutató ujját, — még azt se látta! Csak úgy találomra botorkált előre, amikor egyszerre csak megbotlott valamiben.

— Hát, uramfia: fekete koporsó volt!

És most egyszerre csak látta, hogy érkezett a három sötét kereszt-úthoz és egyik koporsó tetején a másik után gyullad

ki pislogva a kis olajmécses . . . Megolvasta: egy, — kettő, — három, — négy, — öt, — tíz, — húsz, — ötven . . .

Na, hát most itt van! . . . Körülötte ötven halott, — koromsötét éjszaka, — sehol egy teremtet lélek, — és olyan mélységes csönd, mint a temetőben!

Elővette hát a királyné az üveget és megdörzsölte szemeit a drága balzsammal. Abban a pillanatban kivilágosodott a sötét erdő, az ötven koporsó födele hirtelen föl pattant és ötven szépséges leányka szállt ki belőlük, — szőkék és barnák vegyesen: — egyik szebb, mint a másik, színes virágkoszorú a fejükön.

Hangosan énekelve táncolták körül a királynét, aztán a karjaikra vették és gyöngéden bevitték a ragyogó tündér-palotába, amelyhez foghatót sohase látott még halandó, földi szem.

És az ötven csodaszép leány mind hálálkodva térdelt le a szegény, bánatos királyné elé. Csókolgatták a kezét-lábát, a ruhája szegélyét és úgy köszönték neki, hogy fölébresztette őket.

Szórták elébe az aranyat-ezüstöt, a drágaköveket, a gyémántokat meg a tömérdek igaz-gyöngyöt és kérték, unszolták, hogy vegyen belőlük, amennyi tetszik, amennyit elbir, — de a szegény királyné mind egyre csak szomorúan rázta a fejét.

— Nem kell nekem semmiféle földi kincs . . . Csak a lányomat, az édes, szép Hajnalcsillagot adjátok vissza nekem!

Sírdogálva mesélte el a kedves leányoknak, hogy micsoda csapás érte: és mind az ötven leány együtt sírt vele. Aztán félrevonultak tanácskozni, hogy miképpen segíthetnék meg a szegény királynét!

Mikor visszajöttek, a legidősebbik — aki legszebb is volt köztük — gyönyörű szép, metszett kristály-üvegecskét adott át neki:

— Ez a kristály legyen a te talizmánod, — mondta. — Úgy vigyázz rá, mint a szemed fényére, mert hogyha eltöröd, elveszíted vagy bárkinek oda adod, soha többé meg nem látod a leányodat. És arra is vigyázz, hogy el ne veszíted azt a balzsamot se, amit a tizenhárom öreg anyókatól kaptál . . . Most pedig vedd át az üveget, csókolj meg és menj, Isten hírével, a leányod után!

Megindult tehát, hegynek föl, a meredek sziklákon és — ime: ahol az előtt nyoma se látszott a járható útnak, most lassan és fáradsággal ugyan, de mégis csak föl tudott kapaszkodni. Ment, mendegélt hát, lihegve, küzködve, reménykedő szívvel és nem is érezte, hogy az éles, hegyes szirtek össze-vissza sebzik a lábát, amelyről már régen levásott a cipő. És ahogy lihegve kapaszkodott egyre fölebb, egyszerre csak messziről — nagyon messziről — hallja ám, hogy

alhaló, gyöngé hangon hívogatja a leánya:

— Anyám . . . Édes jó anyám! . . .

Hajnalcsillag! — sikoltott föl ujjongó örömmel a szegény anya: — egyetlen, édes gyermekem!

És rohant, repült a hang irányában, hogy mennél előbb szívére ölelhesse drága kis leányát, akiért évtizedek óta rőtta a nyomorúság és szenvedés tövises útját... Szárnyakat adott neki az anyai szeretet.

. . . És, ahogy törtetett fölfelé a hegyes sziklákon, egyszerre csak megbötött, szegény és egész hosszában végig vágódott az éles köveken. Fölsikoltott — de nem fájdalomban, hanem azért, mert oly szerencsétlenül esett el, hogy a keblében rejtegetett üveg összetört! . . .

A szerencsétlen királyné elájult. Sohasem tudta meg, mennyi ideig hevert ájultan a zordon sziklaparton, de mikor fölébredt — ottthon találta magát, a királyi palotában!

Az első pillanatban, ahogy körülnézett, színtelen rá se ismert. A palota üres volt; a márvány-falak megrepedeztek, a bútorok megkoptak, a sarkokban pókok fészkeltek és sűrű hálót szőttek, az ablakokon nem volt üveg és penész lepte el a padlót.

De kívül, a nagy téren ember ember hátán szorongott, mintha nagy ünnepre készülődne a tömeg... Trombiták harsog-

tak, zászlók lobogtak a tavaszi szellőben, a harangok zúgtak és minduntalan fölharsant az ujjongó éljenzés . . .

. . . Mi ez? — Kit éljeneznek? . . . A királyné az ablakhoz sietett és hallgatózott. — Ah, jól hallja-e vagy csak álmodik? . .

— Éljen a Napkirályfi . . . É-é-é-lje-e-en!

A királyné fölsikoltott örömeiben. — Hiszen a Napkirályfi az, aki megmentheti az ő leányát! . . . Félőrrűlten rohant le a lépcsőkön, ki a nagy térre, befurakodva a tömegbe, kézzel-lábbal dolgozva, törtetve, míg végre odaért a Napkirályfi színe elé.

A királyfi valóban megérdemelte a nevét. Mert ragyogott, mint a Nap, hogy szinte káprázott a szem, ha reá nézett. Tetőtől talpig arany volt a páncélja, sisakja, vértete, úgy hogy vakított, mikor a Nap reá sütött. És, ahogy fölütött sisak-rostélya alól az előtte ujjongó népre mosolygott, olyan fönséges, szép és hódító volt, hogy a mesebeli hercegek se lehetnek nála szebbek.

A gyászruhás királyné zokogva roskadt a Napkirályfi lábai elé és két kezét könyörögve kulcsolta össze:

— Hallgass meg, fölséges királyfi és segíts rajtam!

Lepergő könnyei mint tiszta vízű igazgyöngyök ragyogtak a tavaszi verőfényben, — mert az anyai szeretet könnyei valóban drága gyöngyök is!

— Mit kívánsz, jó asszony? — kérdezte a Napkirályfi.

A királyné elsírta végtelen bánatát és fuldokló hangon könyörgött a királyfinak, hogy szabadítsa meg leányát a varázslattól.

— Kelj föl, szegény anya, — szólt a királyfi és gyöngéden fölemelte a földről a térdelő királynét. — És most halljad meg a föltételeket.

A királyné boldogan mosolygott könnyei fátyolán át: — lehetnek-e olyan föltételek, amelyeket nem teljesítene, csak hogy Hajnalcsillag megszabaduljon a varázslattól?! . . .

— Mivel eltörted a balzsamos üveget, — kezdte a Napkirályfi, — sziklához láncolva, mint örökös rab szenvedsz halálodig, azon a helyen, ahol most a leányod alszik . . . Vállalod?

— Vállalom! — felelte gyorsan a királyné: — csak szabadítsd meg Hajnalcsillagot!

— A második föltétel, — folytatta a királyfi: — hogy le kell mondanod leányod szeretetéről és hálájáról, noha föláldoztad érte magadat . . . Vállalod ezt is?

A szegény anya szíve elfacsarodott. Hogy Hajnalcsillag ne szeresse őt, — hogy ne is köszönje meg, amiért örök rabságot vállal és láncra vereti magát, csak hogy megszabadítsa? . . . Kegyetlen sors, szörnyű végzet . . . Elcsukló hangon mondta mégis:

— Vállalom . . . Mindent . . . csak ő legyen szabad!

— Ebből folyik a harmadik föltétel, — folytatta a Napkirályfi: — hogy soha többé az életben nem láthatod a leányodat . . . Vállalod ezt is?

A szerencsétlen királyné már nem bírt szólni, csak némán bólogatott, hogy elfogadja ezt a föltételt is.

— Van azonban két lehetőség arra, — folytatta a Napkirályfi, — hogy te is megszabadulj és megtarthassad Hajnalcsillag háláját és szeretetét. Ha kitalálod, hogy mit gondolok abban a pilanatban, amikor megpillantjuk a vasorrú bábát: akkor te is visszajöhetsz velünk a barlangból. Ha pedig Hajnalcsillag kettőnk közül nem engem választ, hanem téged, akkor leányod örökre a tiéd marad . . . Most pedig gyерünk!

Csak ketten egyedül indultak el és fél napi fárasztó gyaloglás után félig rombadőlt várkastélyhoz értek, fönt a határhegység szikla-tetején. A Napkirályfi egyenesen a kastély udvarára ment és félkézzel leemelte a régi kút márvány-födelét, mely akkora volt, mint két malomkerék. Aztán hátra-szólt a királynénak:

— Jer utánam! . . .

Ezzel, mint aki fejest ugrik a vízbe — zsupsz! — levetette magát a feneketlen mélységbe. A királyné habozás nélkül utána:

— hiszen a leánya megmentéséről volt szó!

Szédületes sebességgel zuhantak lefelé, úgy hogy a királynénak a lélegzete is elállt és félájultan kapkodott jobbra-balra, hogy megkapaszkodhasson valamiben, — de sehol se érte el a kút oldalfalát. Zuhant hát tovább, egyre mélyebbre, megállás nélkül, míg végre, — amikor már inkább halott volt, mint eleven — feneket értek.

Csodálatos módon talpra estek mind a ketten s a Napkirályfi azonnal megindult fölfelé a keskeny hegyi úton, mely magas sziklafalak közt kanyargott. Nemsokára nagy vaskapuhoz értek, melyen a királyfi háromszor kopogott a kardja markolatával.

— Most vigyázz! — szólt hátra a királynénak: — ha szabad akarsz lenni, akkor most kell kitalálnod, hogy mit gondolok!

A királyné azonban csak a leányára gondolt. Mit törődött ő magával, amikor Hajnalcsillag megmentéséről volt szó?!...

A vasajtó hirtelen fölpattant s a küszöbön megjelent a vasorrú bába. A Napkirályfi rárivallt a vén vasorrú bábára, aki alázatosan hajlongott előtte:

— Merre van Hajnalcsillag?

— A barlangban, fönséges herceg úr.

— Vezess oda! — parancsolta a Napkirályfi.

A boszorkány ment elül, utána a királyfi

és leghátul a szegény anya. Így értek a barlangba, melynek közepén, mintha nagyon szépet álmodna, álmában is mosolyogva aludt Hajnalcsillag. Oly szép volt, hogy amikor a királyné meglátta, hangos örömkialtással tört előre, hogy hozzászalad és megcsókolja.

De a Napkirályfi tiltó szava megállította: — Vállaltad a föltételeket és lemondtál a leányodról. Vállaltad, hogy itt maradsz helyette rabságban . . .

A szegény anya szinte sóbálvánnyá változott fájdalmában. Könnyei pataokban omlottak: — most érezte és értette meg igazán, hogy mekkora áldozatot hozott Hajnalcsillagért!

Még jóformán el se gondolta szörnyű sorsát, amikor már megjelent két óriás és vastag láncokkal pár pillanat alatt odabilincseltek a szegény anyát a barlang sziklafalához. Mozdulni se bírt a szerencsétlen királyné, mert nemcsak a két kezét és lábát, hanem még a nyakát is vasperecek szorították a falhoz!

A Napkirályfi most odament Hajnalcsillaghoz, letérdelt melléje a földre és megcsókolta. Abban a pillanatban nagyot kondult a Himalaya lélekharangja és a szépséges királyleány, hangosan kacagva, talpraugrott, — oly frissen és vidáman, mintha csak tegnap este feküdt volna le.

— Leányom! . . . Hajnalcsillag! — sikoltott föl a megláncolt királyné, kimondhatatlan boldogsággal, elfeledve minden kínját és szenvedését, csak hogy életben láthatta a leányát.

De Hajnalcsillag nem szaladt oda hozzá, hogy a nyakába boruljon. Mintha nem is hallotta volna édesanyja hívó szavát, egyre csak a Napkirályfit nézte, aki úgy állt előtte diadalmas szépségében, mintha a tündérmesék valamelyik hercege elevenedett volna meg.

— Nézd, — szólalt meg zengő hangján a daliás királyfi: — nézd, Hajnalcsillag . . . ott van az édesanyád . . .

Odamutatott a bilincsekben vergődő szegény királynéra és Hajnalcsillag, ahogy ráismert édesanyjára, fájdalmas sikoltással akart odarohanni, hogy kiszabadítsa bilincseiből.

— Megállj! — szólt rá a királyfi és tiltó mozdulattal emelte föl vaskeztyűs kezét. — Jól fontold meg, hogy mit cselekszel . . . Itt vagyok én és ott van édesanyád . . . Választanod kell kettőnk közül . . . Vagy engem, vagy édesanyádat . . .

Hajnalcsillag ránézett a királyfira s aztán az édesanyjára. Megszerette a herceget, aki nek hálával is tartozott: — hiszen fölébresztette halálos álmából, második életét tehát neki köszönhette. . . De az édesanyját . . .

oh, az édes, áldott, jó anyát, aki hosszú éveken át kereste, kutatta őt, tűrve a testi és lelki kínok egész sorát . . . az édes anyját, aki a szíve alatt hordozta, fölnevelte őt . . . hogyan tagadja meg, — hogyan taszítsa el és hagyja rabságban az édes anyját!! . . .

Görcsös, keserves zokogásra fakadt:

— Miért is ébresztettetek föl? . . . Hagytatok volna inkább aludni, mint hogy ily bánattal és fájdalommal kezdődjék az életem! . . . Miért is nem vághatom ketté a szívemet, hogy meghalnék bele, ti pedig megosztoznátok rajta! . . .

Sűrűn omlottak a könnyei és hangos zokogása szinte félelmetes volt a barlangban. A királyné együtt sírt vele s bár majd meghasadt a szíve fájdalomában, mégis vigasztalni igyekezett Hajnalcsillagot:

— Ne sírj, édes kis leányom, — mondta. — Hagyjatok itt engem és legyetek boldogok. Látod, én már úgyis öreg vagyok; lejárt az időm és nem élek sokáig. Miért áldoznád föl értem a boldogságodat? A Napkirályfi helyettem is szeretni fog téged . . .

— Az idő sürget, — szólt most a Napkirályfi komolyan. — Választanod kell, Hajnalcsillag. Vagy engemet, aki szeretlek és megmentettelek, vagy édesanyádat, aki mindent föláldozott érted. Csak ez a két választásod van: siess tehát!

— Nem igaz! — kiáltott föl Hajnalcsillag, hirtelen fölugorva. — Van még egy harmadik is . . .

Odafordult a vigyorgó vasorrú bábához és rákiáltott: -

— Húzd meg a lélekharangot . . . Meg akarok halni . . . az édesanyámmal . . .

Ebben a pillanatban káprázatos fényesség töltötte be a barlangot, a sziklafalak varázslásra eltűntek, helyettük tündérszép várkastély termett ott, csodálatos nagy park közepén s a virágos zöld gyepen ötven szépséges tündér közeledett feléjük táncolva, dalolva, a kezükben narancsvirág-koszorú és menyasszonyi fátyol. Himnusz énekeltek a gyermeki és anyai szeretet diadaláról és odaérve Hajnalcsillaghoz, fölékesítették a menyasszonyi fátyollal és a narancsvirág-koszorúval.

A Himalaya lélekharangja pedig örökre elnémult. Gonosz varázslát megtörte az anyai és gyermeki szeretet hatalma, amelynél nincs nagyobb, szentebb és erősebb a föld kerekiségén. Csak a Halál szakítja végét, — de emléke tovább él, még a síron túl is, a föltámadásig!

SZAZSZORSZÉP HERCEGNŐ.

I.

Hol volt, hol nem volt, hetedfél országon is túl, volt egyszer egy király meg egy királyné. Áldott jó lelkek voltak, nagyon szerették egymást és szeliden uralkodtak, úgy hogy messze földön híre volt a jószáguknak.

Boldogan élt fényes palotájában a királyi pár, de volt egy nagy bánatuk. Akárhogyan szerették volna, nem volt gyermekük és azt se tudták, kire marad az ország meg a korona, ha ők egyszer majd örök álmra hűnyják le a szemüket.

Különösen a királyné búsult és évről-évre járt a leghíresebb fürdőhelyekre, hogy hátha segítenek rajta a gyógyító, meleg források. Az egyik ilyen csodatévő fürdőhelyen történt vele, hogy amint valamelyik délután magányosan sétált a forrás körül, hirtelen erősen bugyogni kezdett a víz és fölbukkant belőle egy nagy-nagy Rák, amelyiknek

akkora ollói voltak, hogy a szűrszabók se dolgoznak nagyobbbal.

No, megijedt ettől a királyné és sikoltozni, szaladni akart, — de a nagy Rák megállította:

— Ne szaladj el, szép királyné, mert örömhírt mondok neked!

Megállt a királyné és félig reszketve, félig reménykedve kérdezte:

— Miféle örömhírt tudnál te mondani nekem?

— A legnagyobbat, amit csak várhatsz, — felelte a Rák. — Mert tudd meg, hogy én vagyok a forrás tündére és megsajnálalak, hogy oly nagyon búsulsz, mivelhogy nincsen gyermeked . . .

— Bizony ez az én nagy bánatom! — sóhajtozott búsan a királyné.

— Mától fogva hát ne legyen ez a bánatod, — vigasztalta a Rák. — Lám, én azért jöttem, hogy meghozzam neked ezt az örömhírt.

— Oh, ha igazat mondanál! — reménykedett a királyné.

— Tündér-testvéreim küldtek érted, — folytatta a Rák, — hogy meghívjalak a palotájukba, amely itt van a ligetben, egész közel.

— Hogy lehetne itt közel, — kételkedett a királyné: — hiszen én minden délután erre járok és még sohase láttam!

— Varázslatos kastély ez, fölséges királyné, — felelte a Rák: — halandó szem csak akkor láthatja, ha Tündér-testvéreim is akarják. Ködfelhő fogja körül, amelyen senkise juthat át vezető nélkül. Jer velem: én átvezetlek rajta . . .

— Hogy tudnék én veled menni, — aggódott a királyné: — mikor te hátrafelé mégy, én meg előre?

— A kedvedért az egyszer én se hátrafelé megyek, hanem előre, — mondta a Rák.

. . . És — hipp-hopp! — még mielőtt a királyné felelhetett volna, hirtelen megrázódott a Rák és nyomban átváltozott mosolygós, kedves öreg anyókává. Talpig érő fehér selyem-köntöst viselt, fényes hermelinszegéllyel és galambősz kontyába piros székfűk voltak tűzve, zöld borostyán-levelekkel.

Megörült a királyné az öreg anyókának és most már szívesen ment vele a Tündérpalotába. Nem is kellett messzire mennie. Alig száz lépésnyire kezdődött a sűrű köd, ami olyan volt, mint a szürke víztömeg, hogy csak bukácsolva lehetett előre menni benne.

A királyné bizony el is tévedt, el is bukott volna benne, de az öreg anyóka kézen fogva vezette, bízta, míg egyszerre csak — mintha nagy szél fujta volna el — hirtelen eltakarodott a sűrű köd és előttük állt a Tündér-palota!

Óh, ha igazat mondtál! — reménykedett a királyné...

Micsoda gyönyörű palota volt az!

Rózsaligetek és jázmin-bokrok fogták körül, tele gyönyörűen éneklő madarakkal és márvány falai, aranyozott oszlopai úgy ragyogtak, tündököltek a meleg verőfényben, hogy káprázott tőlük a szem.

És a termek a palotában: — csupa arany és márvány, tükör és selyem-kárpit, a padló pedig oly síma-fényesre kefélve, hogy jaj volt a légynek, amelyik reá szállt! Menten elcsúszott rajta és kitörte a lábát.

Itt várták a királynét pompás uzsonnára a tündérek. És micsoda tündérek voltak! Aranyba, bársonyba öltözött, csodaszép virágok, tele igazgyönggyel, gyémánttal, rubinnal: — piros rózsza meg sárga viola, kék tulipán és fehér szekfű, fehér lilium és kék nefelejcs.

Össze-vissza ölelték, csókolták a királynét és oly szívesen látták, hogy selyem-köténykájukkal törülték le még a széket is, amelyre ráültették. És kis tündér-kukták hordták egymás után a finom tejszínhabos csokoládét mazsolás kuglóffal, cukros marcipánnal, aztán meg hosszú szakállas törpe inasok jöttek, nagy üvegtálakban hozva a szőlő szőlőt, mosolygó almát meg a csengő barackot és akkora nagy császár-körtéket, hogy két törpe is alig bírt el egyet.

Szóval pompás, nagyszerű uzsonna volt, csak az a kár, hogy ennek is vége szakadt.

mint minden jónak. De estére kelve, mikor a királynénak már haza kellett mennie, megigértették vele, hogy másnap is eljön hozzájuk uzsonnára.

Két hétig tartott ez a szíves vendéglátás és a királyné két héten át minden délután a Virág-tündérek vendége volt. Ekkor azonban már nem maradhatott tovább, mert haza kellett mennie fővárosába, szeretett király-urához, aki már nagyon vágyódott utána.

Volt is nagy csókolózás, szomorkodás és könnyek hullatása a búcsúzkodásnál. De a tündérek megigérték, hogy meglátogatják a királynét — és mindnyájan ott lesznek a királyi gyermek pasztiján. Ott lesznek, egész bizonyosan és meg is fogják ajándékozni a királyi gyermeket. Elmennek mind, mihelyt megkapják a meghívót. És, hogy hiba ne essék: mindnyájan fölírták pontos címüket, amit a királyné gondosan eltett a ridiküljébe.

II.

Térült-fordult az idő és egyszerre csak százegy ágyúlövés dörgése hirdette az örömhírt, hogy a jóságos, áldott királyi párnak gyermeke született. Kicsi kis hercegnő, aranyos király-kisasszony, aki oly gyönyörűséges angyal volt, hogy mindjárt elnevezték Százszorszép király-kisasszonynak.

Nyomban szétmentek a meghívók a jószágos Virág-tündéreknek. Külön staféta vitte mindegyiket. Cirádás betűkkel, aranyos festékekkel volt megírva mindegyik meghívó, tele sürgető szeretettel, hogy jöjjenek mennél hamarább, mert a hálás királyné még várja már áldott jótörőit!

És jöttek a drága tündérek egymásután, szebbnél-szebb, ragyogó hintókban. Az egyiké fekete ébenfából volt, piros és arany círázatokkal és félucat hófehér hattyú repült vele hegyen-völgyön át. A másiké ragyogó elefántcsontból készült és tizenkét koromfekete holló vitte szárnyán. A harmadiké egyetlen egy óriási bíbor kagyló volt és négy darab tarka-barka papagály vitte rikácsolva, — de volt aztán rózsafából, jószágos szandálból, meg mit tudom én: miféle finom anyagokból készült hintó is, aminőt csak a tündér-bognárok tudnak készíteni!

Mindegyik tündér zeugeteg ajándékot hozott, amit törpe apródok cipeltek utánuk hihogva. Arany-gyűrűk és karperecek, gyémántos násfák és fülbevalók, nagyszemű igazgyöngy sorok és királyi diadémok, — meg aztán mindenféle játék, amit csak szem megkívánhat: ugráló majmok és beszélő babák, nyerítő lovak és táncoló elefántok, dörmögő medvék és zenélő pojkák, — volt ott minden: még olyan lovas-katona is, amelyiknek hátul volt a sípja.

— Itt vagyok, bár nem hívtatok! — ...

Aztán leültek a nagy lakomához. — Külön asztalnál a király meg a királyné a vendég-tündérekkel — és külön asztaloknál a hofmesterek és miniszterek, az udvari dámák és a testőrök, — odakint pedig, a nagy palota-téren, egész ökrök forogtak nyárson és csapra ütött hordókból folyt a bor, hogy legyen enni és inni valója az ujjongó néptömegeknek is.

Mikor elhangzott az első pohárköszöntő, egymás után álltak föl a tündérek és mindegyik áldást mondott Százszorszép hercegnőre, ráolvasván a maga külön adományát, amivel boldoggá akarta tenni. Az egyik adott neki szépséget, a másik észet, a harmadik egészséget, a negyedik erényt, az ötödik jó szerencsét és . . .

És ekkor . . . Krakk! — Bummi! . . . Nagy robbajjal kicsapódott a terem ajtaja s a küszöbön megjelent egy óriási Rák, — olyan irtózatos nagy, hogy alig fért be a dupa szárnyas ajtón.

— Itt vagyok, bár nem hívtatok! — recesegte haragosan, amint hátrafelé menve, bekecmergett a terembe. — Lenyisszanthatnám a fejedet, hálátlan királyné — mondta és fenyegetően emelgette óriási ollóit — de nem teszem. Sőt inkább azt akarom, hogy élj és mennél tovább szenvedj a büntetés miatt, amit azért szabok rád, amiért meg se hívtál engem, noha én voltam az, aki el-

vezettek a Virág-tündérek fényes palotájába . . .

Szegény királynénak ereiben meghült a vér erre a fenyegetésre. Rémülten sikoltott föl, mert valóban elfeledte külön meghívni az öreg anyókat, a forrás tündérét. Azt hitte, szegény, hogy a többi tündérek úgyis magukkal hozzák, — de bizony ezek is megfélekedtek róla. És most eljött hívatlanúl, mint haragos Rák.

A királyné kezeit tördelve könyörgött bocsánatért a nagy Ráknak, de ez hajthatatlan maradt. Csak akkor engedett kissé a haragjából, mikor a tündérek is kérlelni kezdték, hogy hiszen nem is annyira a királyné a hibás, mint inkább ők.

— Hát jól van, — szólt ekkor a nagy Rák, kissé megengesztelődve, — nem büntetem olyan súlyosan, ahogyan akartam, de egészen mégse bocsátok meg. Halljátok tehát az akaratomat . . . Százszorszép királykisasszonynak tizenhat éves koráig nem szabad férfit látnia. Úgy őrizzétek tehát, hogy: ha megszegitek ezt a parancsomat, súlyos büntetéssel sújtom . . . Megmondtam!

Ezzel nagyot koppantott két ollójával a padlón és — köd előttem, köd utánam — úgy eltűnt, mintha a föld nyelte volna el. Nem is maradt utána semmi, csak a nagy bánat és szomorúság, hogy mi lesz most már a szegény Százszorszép királykisasszonnyal!...

A jóságos tündérek mindjárt akkor, mikor a nagy Rák kimondta a súlyos ítéletét, sűrű fátyolt borítottak a kis leány arcára, hogy meg ne lásson valahogy férfit a vendégek közül; mihelyt pedig a gonosz tündér eltűnt, a király azonnal kiparancsolt a teremből minden férfit.

Igy végződött hát nagy szomorúsággal a vígan kezdett lakoma és ahogy a vendégek, meg a tündérek is, mind eltávoztak, a király azonnal köműveseket hivatott és elfalaztatott tíz szobát a palotában. Ez volt Százszorszép lakosztálya és ide nem volt szabad férfinak belépni. Még maga a király se láthatta színről-színre a leányát és csak úgy gyönyörködhetett benne, hogy a jóságos Tulipán-tündér minden évben újra lefestette a kis leányt és ezt a képet kapta leánya születésnapján ajándékba a király.

Hát ezek az arcképek oly csodaszépek voltak, hogy a király udvari fotografusai minden évben sok százezer képes levelezőlapot csináltak róluk és az országban mindenki ilyen képes lapon levelezett. Persze, ezek a képes lapok szétmentek mindenfelé a föld kerekiségén és így jutott el egy Bergen-góciába, Tankréd királyfi kezébe.

Alighogy meglátta a gyönyörű képet a királyfi, rögtön halálosan beleszeretett és attól fogva nem volt se éjjele, se nappala. Még enni se tudott, csak egyre sóhajtozott,

— Mutasd hát az arcképét!...

kesergett, hogy belehal, ha nem veheti nőül Százsorszép királykisasszonyt.

Megtudta ezt a király is és rögtön hívatta a fiát. Szigorúan elővette, mert ő már régóta Iras hercegnőnek, a szerecsen király leányának szánta a fiát, aki most — íme! halomra dönti az ő terveit!

Tankréd királyfi azonban hallani se akart a szerecsen hercegnőről. Kijelentette, hogy inkább elbujdosik, itt hagyja a trónt, az országot és mindent, — de élni se akar Százsorszép nélkül.

— Mutasd hát az arcképét! — förmedt rá haragosan az öreg király. — Hadd lássam azt a leányt, aki így megbabonázott!

De mikor meglátta a gyönyörű Százsorszép arcképét, bezzeg mindjárt elpárolgott a haragja! Addig nézte-nézte, míg egészen el-lágyult bele és, amikor visszaadta fiának a képet, így szólt:

— Hát jól van, látom, hogy jól választottál. Nem bánom, beleegyezem, hogy nőül vedd.

— Akkor küdjünk érte követséget, — kérte apját Tankréd herceg.

— Válassz ki egyet barátaid közül, — hagyta helyben a király: — az menjen helyetted megkérni a kezét és vigye el neki a te arcképedet, szép ékszerekkel és más ajándékokkal.

Igy indult el Aramis lovag, mint kérő, Tankréd herceg nevében, Százsorszép királykisasszonyhoz. Fényes kísérettel ment és rengeteg sok ajándékot vitt, — egyebek közt Tankréd hercegnek pompás arcképét is.

III.

Aramis lovagot kitüntető szívésséggel fogadták a királyi udvarban. Mikor előadta követsége célját, a király és a királyné is örömmel jelentették ki, hogy szívesen belegyeznek a tervezett frigybe, föltéve, hogy Százsorszépnek is megtetszik Tankréd herceg.

— Elhoztam az arcképét, — mondta Aramis lovag és mindjárt elő is adta.

A királyi párnak mindjárt megtetszett a szép, férfias arcú herceg és a királyné nyomban át is szaladt az arcképpel Százsorszép lakosztályába.

— Leánynézőben van itt Bergengócia királyának követe, — mondta lelkendezve Százsorszépnek. — Nézd meg az arcképét és nyilatkozzál: tetszik-e és szívesen lennél-e a felesége.

Százsorszép hercegnő megnézte a képet és elpirulva felelt:

— Ahogy fölséges anyám parancsolja.

A királyné elmosolyodott, mert megértette ebből a feleletből, hogy Százsorszép-

nek is tetszik Tankréd herceg. Sietett hát vissza Aramis lovaghoz, hogy megvigye neki a jó hírt.

— Csak egy baj van, — mondta sóhajtván, mihelyt beszámolt Százszorszép hercegnő válaszárol. — A leányom még csak négy hét múlva lesz tizenhat éves. Addig pedig nem szabad neki férfit látnia.

És elmondta a forrás tündérének szigorú fenyegetését, amit Százszorszép királykisasszony paszitáján tett. — Hogy jaj neki, ha tizenhat éves koráig bármilyen férfi megpillantja az arcát! . . .

Aramis lovag figyelmesen végighallgatta s aztán így szólt:

— Tudom, hogy a tündérekkel nem lehet tréfálni és szót kell fogadnunk nekik, mert különben bosszút állnak rajtunk. De ebben az esetben mégis segíthetünk magunkon.

— Hogy-hogy? — kérdezte a királyné kíváncsian.

— Azt mondta fölséged, hogy Százszorszép hercegnő már négy hét múlva eléri a tizenhatodik évét?

— Úgy van.

— Akkor hát, ha holnapután indulunk, nem történhetik semmi baj, — mondta Aramis lovag.

— Nem értelek! — hökkent meg a királyné. — Hisz mondtam, hogy nem szabad férfit látnia!

— A leányom még csak négy hét múlva lesz
16 éves...

— És nem is fog férfit látni, — felelte a lovag határozottan. — Majd mindjárt megmagyarázom: hogyan.

— Alig várom a szavaidat . . .

— Az utazás innen Bergengóciába, az én hazámba, hat hétig tart. Százszorszép királykisasszony tehát már két héttel idősebb lesz, mint amennyit a tündér követel. Akkor tehát már vígan elébe jöhet a királyfi is egész kíséretével.

— Igen, de addig! — aggodalmaskodott a királyné!

— Addig pedig nagyon egyszerű, — magyarázta Aramis lovag. — Akkora hintót csináltatunk, mint egy szoba és ebben fog lakni Százszorszép hercegnő. A szobának lesz előszobája, ott fog lakni két udvarhölgye, aki elkiséri. A külvilággal csak ők ketten fognak érintkezni, úgy hogy a hercegnő nem láthat senkit rajtuk kívül. Hogy pedig őt se láthassa senki, a nagy hintónak csak a tetején lesznek ablakok, még pedig tejüvegből, amely nem átlátszó. Így teljesen veszély nélkül utazhatik.

A királynak és királynénak — de meg Százszorszép hercegnőnek is — nagyon tetszett ez a terv. Mégis, hogy teljesen nyugodtak lehessenek, összehívták az udvari bölcseket és minisztereket, hogy ők is mondjanak véleményyt. És ezek is mind helyeselték

a megoldást, amelyben semmiféle veszedelmet nem láttak.

Másnap mindjárt összehívták az udvari bognárokat, kovácsokat és kerékgyártókat, akik 24 óra alatt olyan pompás szalonhintót faragtak és kalapácsoltak össze, amelyhez fogható alkalmatosságon sohase utaztak vándorkomédiások, cirkuszosok és menazsériák az országos vásárookra. Nyole keréken járó igazi kis ház volt ez, két szép szobával és hat hófehér püpos teve húzta.

Százszorszép hercegnő kiválasztotta a két legkedvesebb udvarhölgyét, Violát és Gólyahírt, hogy ezek kísérjék és szolgálják ki az úton. Az egyikkel jól járt, mert Viola igazán nagyon szerette és tűzbe-vízbe ment volna érte, de a másik nagyon gonosz, alátomos teremtés volt. Szemtől-szembe alázatós és hízelkedő, de háta mögött kaján és irigy, akit nagyon bántott, hogy Százszorszép hercegnő mellett senkise vette észre őt, mert a király-kisasszony szépsége lekötött minden szemet.

Közben Bergengócia királya követet küldött a szerecsen császár udvarába is, hogy fölbontsa azt a tervezett eljegyzést, amellyel a szerecsen király-kisasszonyt akarta hitves társul megszerezni Tankréd hercegnek.

Hát ebből aztán nagy bajok lettek. mert a szerecsen király éktelen haragra lobbant a sértés miatt és azzal fenyegetőzött, hogy

úgy elpusztítja egész Bergengóciát, hogy kő kövön nem marad benne. Guludda hercegnő pedig, a szerecsen király leánya, ideg-görcsöket kapott keserűségében és megesküdött, hogy csúfosan megtorolja ezt a sértést.

Mindjárt föl is ült elefánt-csontból faragott kocsijára, melyet három pár gyorslábú strucc-madár húzott s a vihar sebességével nyargalt, röpült . . . tudjátok-e hová? . . . Hát a forrás tündéréhez, aki a kereszt-anyja volt neki.

Ahogy ott elsírta szégyenét és bánatát, hogy Tankréd herceg mily csúfosan hagyta faképnél, a forrás tündére rögtön előszepte nagy sibilla-könyveit, föltette halcsontos ókuláréját az orrára, és addig szimatolt a sok csizióban meg egiptomi álmoskönyvben, míg kiókumlálta, hogy Tankréd herceg Szákszorszép kisasszonyért tette így csúffá szegény Guludda hercegnőt . . . Az ő kereszt-leányát!

— Hát megint ezzel a Szákszorszéppel van baj?! — fakadt ki mérgesen a forrás tündére. — No de most aztán igazán elbánok vele! . . .

Rögtön hívatta a vezérkari főnökét és megfuvatta a harci kürtöket. Harsogtak a kürtök, hogy csak úgy zúgott tőlük erdőmező és tódultak is a harcosok, egymás hegyén-hátán. Tömérdék rák, béka meg vízi-patkány gyűlt össze hamarjában és a

...addig szimatolt az egiptomi álmoskönyvben,
míg kiókumlálta ...

forrás tündére kiválasztott közülük százat, akiket aztán tanácsba gyűjtött.

Ő maga elnökkölt és kifejtette a haditervet, amelynek végrehajtására kiválogatta őket.

— Lesbe álltok majd azon az országúton, amerre Százszorszép hercegnő hintója megy. Mikor déli pihenőre megáll a hintó és a kíséret elszéled jobbra-balra, hogy szundítson egyet ebéd után, hirtelen megrohanjátok a hintót, tömegestől belemásztok és addig zaklatjátok, ijesztgetitek a hercegnőt meg udvarhölgyeit, amíg végre rémülten kimenekülnek a kocsiból.

— Ez az egész? — kérdezte a vezérkari főnök.

— Ez és semmi több, — felelte a forrás tündére, — de jól vigyázzatok, hogy hirtelen lepjétek meg a kocsit, még mielőtt a kíséret észre venné és széttaposna benneteket.

— Majd vigyázunk a bőrünkre, — felelte a vezérkari főnök. És, hadrendbe állítva furcsa seregét, megindult vele az országút felé.

A forrás tündére most fölült egy cirokseprűre, amelyet már előbb fölkantározott és csak ennyit mondott neki:

— Angyirimaranné! . . .

Mire a cirokseprű nyomban fölszállt vele a levegőbe és egy szempillantás alatt odaröpítette a Gólyahír édesanyjához. Ez volt

valamikor Százszorszáp hercegnő dadája, — kapzsi, haszonleső asszony, akinek a nyelvéen nagyon is tudott beszélni a forrás tündére.

Azzal kezdte, hogy elébe öntött egy szakajtó aranypénzt meg két marék drágakövet és igaz-gyöngyöt. Akkora gyémántok, smaragdok, zafírok és rubinok voltak közöttük, mint a dió, s amikor a kapzsi dadának már majd kiugrottak szemei a vágytól, — így szólt hozzá:

— Ez mind a tied lehet, meg a leányodé, ha szót fogadtok nekem.

— Parancsolj, kegyelmes tündér, én engedelmes rabszolgálód vagyok. És az lesz a leányom is! . . .

— Százszorszép hercegnő nem sokára eltűnik a világból, — felelte a forrás tündére. — Akkor neked és a leányodnak meg kell esküdnotök, hogy az az igazi Százszorszép hercegnő, akit én ültetek a helyére.

— Ez az egész? — kérdezte villogó szemekkel a dada.

— Ez, — bólintott a forrás tündére.

Ismét fölült a söprűjére, háta mögé ültette a dadát, megint elmondta a varázsigét: „Ángyirimaranné“ — és a seprű repült velük Százszorszép hintója után. Estére kelve be is érték a hintót s mikor a többiek már mind aludni tértek, Gólyahírt halk kopogtatással kihívta az anyja a kocsiból.

Röviden elmondta neki, hogy miről van szó — beszélt a sok kincsről: aranyról, drágakőről, igaz-gyöngyről — és Gólyahír egy percig se habozott. Ő se volt külön az anyjánál, hamarosan beleegyezett hát, hogy vakon követi a forrás tündérének minden parancsát.

— Akkor holnap nekimegyünk a dolognak, — jelentette ki a forrás tündére.

Ismét fölült a söprűre — de Gólyahírnék az anyját nem vitte magával, hanem ott hagyta a leányánál. És másnapra elhozta Guludda hercegnőt is — a szerecsen királykisasszonyt — akit Százszorszép hercegnő helyére akart beültetni a hintóba.

Délben aztán, mikor a hercegnő hintója megállt pihenni, egy árnyas liget szomszédságában, egyszerre csak ellepték a koesi belsejét a békák, rákok meg a vízi-patkányok. Voltak ott varangyok, kecske-békák, folyami és tengeri rákok meg hosszú farkú, pufók vízi-patkányok és ez a sok csúf féreg mind vartyogott, kuruttyolt, sivalkodott, csörgette az ollóját, — hogy Százszorszép hercegnő majd elájult féltében és undorában, két udvarhölgye pedig sikoltozva, a haját tépve rohant ki a kocsiból, segítségért kiabálva.

A fejetlen zűrzavar első pillanatában szegény Aramis lovag nem tudta, hogy mi történhetett. Azt hitte, hogy rablók támad-

ták meg a hintót, vagy legalább is tűz ütött ki a belsejében . . . Lélekszakadva rohant hát a hintóhoz, hogy megmentse a hercegnőt, aki ugyanebben a pillanatban rántotta föl az ajtót belülről, hogy meneküljön a békák és patkányok undok seregétől.

Szemtől szembe álltak egymással, — de csak egy pillanatig . . . Aztán a hercegnő fájdalmasan fölsóhajtott . . . elérte a forrás tündérének bosszuja, mert ime: férfiszem látja őt . . .

Csak egy szempillantásig tartott, — aztán a hercegnő villámgyorsan szarvassá változott, roppant szökéssel kiugrott a kocsiból és belenyargalt a ligetbe. Hűséges udvarhölgye, Viola, pedig a kezeit tördelve, sikoltozva futott utána.

És a liget tündére, aki mindezt a gonosz-ságot kiforralta és végrehajtotta, most azzal koronázta meg a bosszuját, hogy irtózatossá vihart támasztott. Villámok cikáztak, zuhogott a zápor, rettenetes forgószél kerekedett, dörgött az ég, mintha ezer ágyúból lövöldöz-nének, hogy a kíséret riadtan szaladt szét, — ahányan voltak, annyifelé — és talán még most is futnak, ha meg nem álltak.

— Meneküljön, aki tud: itt a világ vége! . . .

Csak Gólyahír maradt ott, meg az anyja és Guludda hercegnő, a szerecsen király leánya. Bebújtak szépen a hintóba és ott

várták meg a szörnyű ítélet-idő végét. Mikor aztán megint kiderült az ég, Gólyahír meg az édesanyja szépen felöltöztették a szerencsen király leányát Százszorszép hercegnő menyasszonyi ruhájába, fejére csatolták a gyémántos diadémot, a forrás tündérének vezérkari főnöke fölült a bakra és a hat teve vígan ügetve indult el Bergengócia felé, hogy rászedje Tankréd herceget . . .

IV.

Hetednapra megérkezett a hintó Bergengócia fővárosának határába. A nép tömegesen tódult ki a városból, hogy megcsodálja a pompás hintót, meg a hat tevét és a fényes uniformisba bújtatott kocsist, aki nem ostorral hajtotta a fogatot, hanem vidám nótákat fújt neki a tilinkóján, mivelhogy a teve nagyon furcsa állat. Fölvidul a sípszóra és gyorsabban üget, ha muzsikálnak a fülébe.

A sorompónál megállították a hintót a vámszedők.

— Kik vagytok? . . . Hová mentek? . . . Mit hoztatok? . . . Hol az útlevél? . . .

— Százszorszép hercegnőt hozom, — felelte a kocsis: — a királyi palotába megyek . . . Oda nem kell útlevél.

— És hol van Aramis lovag, aki értetek ment?

— Rosszul lett útközben és betegen fekszik egy csárdában.

— Csalds! ... Ez nem Szászország hercegnő! ...

— Jól van . . . Mehet! — mondta a vám-tiszt és szalutált.

Ekkorra már híre futott a hintónak a királyi palotában is. Nosza, fölkészültek gyorsan Szákszorszép hercegnő fogadására. Földiszítették a palotát virágokkal, szőnygekkel, színes lampionokkal, a királyi pár pedig gyaloghintóba ült és úgy vitette magát a várva várt menyasszony elé. Mellettük lovagolt Tankréd herceg, délcegen táncoltatva selyemszörű paripáját.

Hát, ahogy odaérnek a hintóhoz és Gólyahír meg az anyja — mint két udvarhölgy — nagy pukedlizva kivezetik a hamis Szákszorszép hercegnőt, csak elsáppad ám Tankréd herceg és néz — néz, de egy vája sincsen. Hiába mosolyog rá csábítóan a szerecsen hercegnő, Tankréd herceg csak ül a nyeregben, mint a kőszobor és nem akar hinni a szemének.

Hirtelen a belső zsebébe nyul, előkapja a képes-levelezőlapot, amelyen ott van az igazi Szákszorszép hercegnő arcképe és haragtól elfulladva kiáltja:

— Csalás! . . . Ez nem Szákszorszép hercegnő!

Gólyahír anyja azonban arcátlan vakmerőséggel lépett most elő és így szólt, a királyhoz fordulva:

— Uram király, itt hozom fölséges királyom üdvözlő levelét az ország arany-

pecsétjével, ebben a szekrényben pedig fölséges királyném drága ajándékait, tele igazgyönggyel és drágakövekkel.

Most megszólalt a király is, ingerült hangon:

— Az arckép mást mutat, mint az, akiről azt mondod, hogy ő az igazi Százszorszép hercegnő. Ha ugyanoly hamisak a drágaköveid és igaz-gyöngyeid is, mint a hercegnőd, akkor zsuppon vitetlek oda, ahonnan jöttél, akárhol van is a hazád. De addig, amíg kivizsgáljuk az esetet, lakat alá vétetlek mindnyájatokat . . . Hé, testőrök! Vigyétek őket!

Itt aztán nem használt semmi. A forrás tündérének ugyanis nem volt hatalma Berengóciában, mert ez az ország a havasok tündérének oltalma alatt állt, ez pedig sokkal hatalmasabb volt nála.

Bevitték hát a három csaló nőszemélyt a városba és bezárták őket a gömbölyű toronyba, amely arról volt nevezetes, hogy onnan még soha fogoly élve ki nem került. Itt aztán kesereghettek a kudarcon és fölsülésen, ami érte őket.

De azért bajt csináltak eleget. Mert Tankréd herceget ágyba döntötte a kegyetlen csalódás fájdalma. Három hétig lebegett élet-halál között és a palotában egymás kezébe adták a kilincset az orvosok, a mágusok, a javas-asszonyok, míg végre nagy nehezen meg bírták menteni az életét.

Hanem az életkedvét már nem bírták visszaadni. Búskomor lett a herceg, úgy, hogy napokon át a szavát se lehetett hallani. Mikor már fölkelte és kezdett kijárogatni a kertbe, mindig elbújt az emberek elől és kereste a magányosságot. Mikor pedig egyedül volt, mindjárt könnybe lábadtak szemei és úgy kesergett, sóhajtozott:

— Édes jó Százszorszép, mért hagytál el engem?! . . .

Ez alatt Százszorszép riadtan nyargalászott az erdőben, figyelve minden neszre, ágak zörgésére, haraszt-zizegésre, lombok susogására. Erdei vad volt, szegényke, — déceg szarvas — aki azonban mindentől félt: farkastól, vadásztól egyaránt s még akkor is megijedt, ha nyúl ugrott föl előtte a sűrűből.

Mikor elmúlt a szörnyű égiháború, amit a forrás tündére támasztott, a hűséges Viola nyomban a hercegnő keresésére indult. Térdig gázolt a vízben, megbotlott mély vízmosásokban, nagy kövekben, földből kiázott gyökerekben, — de csak ment, bolyongva, kiabálva, keresve-kutatva szeretet úrnőjét mindenütt.

Hát ahogy megy, botorkál, hallja ám egyszer, hogy vékony cérnahangon segítségért kiáltoz valaki. Arra felé siet és látja, hogy az egyik hegyi patak megáradt medrében kétségbe esetten vergődik, küzködik az árral egy öklömnyi emberke. Két kézzel kapaszkó-

*Letérdelt a patak partjára, óvatosan megfogta
a kis törpe derekát...*

dott, szegény a parti bokor lelógó ágaiba, de a víz sodra el-elkapta és minduntalan az a veszedelem fenyegette, hogy a bokor tövestől kiszakad a földből s akkor őt mindenestől elsodorja az ár.

— Jaj, te szegény törpe! — csapta össze a kezeit Viola és szaladt mindjárt, hogy kiszabadítsa.

Letérdelt a patak partjára, óvatosan megfogta a kis törpe derekát és éppen hogy ki bírta húzni a vízből, — mert pont abban a pillanatban ugrott utána egy hatalmas csuka — már el is tátotta rá a száját — hogy . . . hamh! . . . bekapja.

A kis törpe látta a veszedelmet és rémeset sikoltott halálfélelmében, — de Viola egy szempillantással gyorsabb volt, mint a csuka, amelynek most az egyszer fölkapott az álla az emberhústól. Hálálkodott is a törpe, ahogy csak a száján kifért és kezét-lábát csókolgatta a jószívű Violának, aki azonban rá se igen hallgatott, csak egyre csöndesen sírdogált magában.

— Mi bajod van, szépséges Violám? — kérdezte részvéttel a törpe.

— Minek mondjam: úgy se tudsz segíteni!

— Hátha mégis? . . .

És addig unszolta, kérte, míg Viola elsírta neki minden bűját. A törpe figyelmesen meghallgatta és így szólt:

— Jó tetteredért jót várj! Talán segíthetek rajtad, talán nem. De annyit megtehetek, hogy nyomára vezetek . . .

Kis füttyülőt vett elő a mellény-zsebéből és belefújott. Alig adott élesebb hangot, mint a tücsök-cirpelés, — mégis egy szempillantás alatt zizegni kezdett a haraszt köröskörül és — el se hinnétek! — egész regiment törpe sorakozott előtte glédába, várva a parancsot.

— Ma délután egy idegen szarvas tévedt az erdőkbe, — kezdte a kis törpe: — rajta, keressétek meg és tereljétek ide.

Csak annyi nesz hallatszott, mint a repülő veréb szárnyának halk surranása — és a regiment törpe már nem volt sehol.

— Most ezek fölhajtják a te szarvasodat, — mondta a törpe és köröskörül úgy zizegettik a harasztot, hogy az ijedős állat mindig arra tart, amerre ők keresik . . . Mindjárt itt lesz, meglátod . . .

Valóban, nem telt bele félóra se és már megzörrentek a bokrok előttük . . . Lassan, óvatosan tartott feléjük a szarvas, majd hirtelen felbukkant a bokrok mögül, teljes fejedelmi pompájában . . .

— Százszorszép hercegnő . . . én drága úrnőm! — jajdult föl Viola és kitárt karokkal sietett feléje.

A gyönyörű szarvas meghorkant és fölágaskodott, mintha menekülni akarna, — de aztán térdre rogyott és tűrte, hogy Viola

ölélje-csókolja. Panaszosan nyögdécselt, mintha szólni akarna és két nagy barna szeméből patakzottak a könnyei . . .

Viola észre se vette, hogy a törpe abban a pillanatban eltűnt, amikor a szarvas elébük toppant. Csak akkor jutott eszébe a törpe, amikor már jól kisírta magát és esteledni kezdett . . . Mert hová lesznek? — Hol tölt-sék az éjszakát? . . . ki-ki védi meg őket, ha a fenevadak rajtuk ütnek éjjel? . . .

Amíg nem aggódott, egyszerre csak hűvös szél csapott az arcába és sűrű zuzmára pergett le a fákról. — Nyár derekán! . . . Még föl se igen ocsudott ebből a meglepetésből, mikor hirtelen, mintha a felhőkből pottyant volna le, előtte termett egy hófehér szakállú, prémes kucsmás, bundába öltözött öreg ember. Nyájasan nézett rá az öreg és szeretettel szólította meg:

— Ne félj tőlem, leányom, mert azért jöttem, hogy megsegítselek. Én vagyok a havasok tündére és az a kis törpe, akit kihúztál a vízből, az én első miniszterem. Tőle tudtam meg a sorsotokat és meg is beszéltem a forrás tündérével, hogy vegye le Százszorszép hercegnőről a gonosz varázslatot . . .

— Oh, hogy az Isten áldjon meg . . .

— Még korán hálálkodol, — rázta fejét az öreg. — Egyelőre csak annyit értem el, hogy Százszorszép hercegnő éjszakára visszanyeri rendes alakját és csak nappal marad szarvas.

— Ne félj tőlem, leányom, mert azért jöttem, **hogv**
megsegítslek...

Ezzel most be kell érnetek, a többit pedig biz-
zátok rám. Most menjetek szépen ezen az
úton, mely egyenesen egy kis kunyhóhoz vezet.
Az öreg anyóka, aki ott lakik, már min-
dent tud és hajlékot ad nektek . . .

— Oh, jóságos tündér . . . zokogott Viola
térdre bukva: — Kivánd az életemet . . .

— Csak azt kívánom, — szólt az öreg,
gyöngéden fölemelve Violát: — csak azt ki-
vánom, hogy tűrjétek a sorsotokat csöndesen,
reménykedve, míg fölvirrad rátok a megvál-
tás napja . . .

És, mielőtt Viola többet mondhatott volna,
épp oly hirtelen eltűnt, mint amily hirtelen
jött.

V.

Történt aztán, hogy Tankréd herceg, ami-
kor már teljesen meggyógyult, egy szép
hajnalon fogta a nyilát és puzdráját,
hogy vadászni megy az erdőbe. Gyö-
nyörű májusi reggel volt. — a levegő
tele verőfénnel, balzsamos virágillattal és
édes madárdallal. Ahogy a herceg föl húzott
nyíllal ballagott, az egyik bokorban valami
mozgolódást hall. Megáll és vár . . . A bo-
korban ismét megmozdul valami és látszik
is, hogy nagyobb vad forgolódik a lombok
közt . . . A herceg gondosan céloz — a húr
fölugrik — a nyíl elröppen — és a bokorban
fájdalmasan fölsikolt az áldozat:

— Jaaaj! . . .

A herceg odaugrik. Elvadult külsejű, sápadt, kiéhezett fiatalember vergődik a lábainál. És arca mintha ismerős lenne . . .

— Kegyelem, herceg úr! — nyögi a szerencsétlen.

A karjába fúródott nyilvessző még ott reng, rezeg a sebben.

— Ki vagy? . . . Bocsáss meg! — kiáltja a herceg bűnbánóan és letérdel a sebesült mellé, hogy kihúzza karjából a nyilat.

— Megérdemeltem, — sóhajtja zokogva a sebesült: — Aramis lovag vagyok . . .

És elmondja, hogy amikor az a végzetes eset történt . . .

— Micsoda végzetes eset? — szakítja félbe a herceg hevesen.

És mindent megtud: — hogy az igazi Százszorszép hercegnő, abban a pillanatban szarvassá változott, amikor őt megpillantotta. És ő nem mert visszamenni a királyi palotába, mivel ezt a szerencsétlenséget ő okozta, hanem elbújdosott, — míg most elérte a végzet és urának kezétől várja a halált . . .

— Nem, nem érdemelsz büntetést — vigasztalja őt a herceg: — amikor Százszorszép segítségért kiáltott, neked szent kötelességed volt, hogy a segítségére siess. Nem vagy hát felelős azért, ami később történt . . . És én éppen úgy jó barátomnak tartlak most is, mint azelőtt.

Talpra segítette a lovagot és karonfogva vezette a szűk erdei ösvényen, emberi lakást keresve — szénégető kunyhót vagy erdész-lázat, ahol beköthetné barátja sebet.

Ahogy mennek, mendegélnek, egyszerre csak átnyargal előttük a tisztáson egy délceg szarvas. Karcsú, hibátlan, nemes állat, a fejét hátraszegve, öles ugrásokkal menekül, majd hirtelen megáll, mintha földbe gyökerezne a lába, merően néz rájuk és lassan, tétova lépésekkel közeledik feléjük . . .

Tankréd herceg lekapja válláról az íjját, fölhúzza, ráteszi a nyíl vesszőt és céloz . . .

— Ne lőjj! — sikoltja most Aramis lovag és éppen az utolsó pillanatban félre rántja a herceg kezét, hogy a nyíl vessző célt tévesztve röppen a magasba, a lombok közé.

Sikoltozva rohant ki most a sűrűből Viola, aki elmaradt szeretett úrnőjétől és kezeit tördelve kiabált messziről:

— Ne lőjjetek! . . . Elvarázsolt királykisasszony az!

És a szarvas egyre közelebb jött. Szép barna szemeiben reménység, aggodalom és szeretet tükröződött föl váltva.

— Százszorszép, én drága menyasszonyom! — jajdult föl mélységes bánattal Tankréd herceg és térdre roskadt a szarvas előtt, átölelve karcsú lábait . . .

A szarvas szelíden ráhajtotta fejét

Tankréd herceg vállára és bánatosan bűgött, nyögött, mint a szerelmes gerle-madár.

— Ne sírjatok! — hangzott fülükbe váratlanul a biztató szózat.

Mind arra néztek. Prémes kucsmájában, vastag bundában, magas-szárú rámás szimában a havasok tündére állt előttük és jóságosan mosolygott rájuk.

— Ne sírjatok! — ismételte. — Kibékítettem a forrás tündérét, aki hajlandó föloldani a varázst, ha Tankréd herceg teljesíti az ő föltételeit.

— Kívánja bár az életemet! . . .

— Nem, azt nem kívánja! — legyintett mosolyogva az öreg. — Csak azt kívánja, hogy haladéktalanul bocsássátok szabadon Guludda szerecsen királyleányt és Gólyahírt meg az édesanyját. Rávettem a darfuri fejedelmet, hogy vegye feleségül Guludda hercegnőt: — ők egymásnak valók, mert mind a ketten négerék. Ha tehát beleegyezel, abban a pillanatban, amelyben megnyílnak előttük a Kerek-torony kapui: Százszorszép hercegnő visszanyeri eredeti alakját, — felelte az öreg.

— És . . . nem fogja üldözni azután is? — kérdezte a herceg aggódva.

— Nem lesz rá módja, — rázta fejét az öreg. — És pedig azért nem, mert akiről egyszer levették a varázst, azt többé elvarázsolni nem lehet.

— Akkor sietek haza, hogy kibocsássnk a foglyokat! — kiáltott föl Tankréd herceg. — Addig vigyázz a menyasszonyomra, Aramis: de jobban vigyázz rá, kérlek, mint . . .

Tankréd herceg gyöngéden megölelte a gyönyörű szarvast és, ahogy a lábai birták: szaladt haza. Déltájban már otthon is volt és azonnal kibocsátották a három foglyot. Ugyanabban a pillanatban megszűnt a varázslat Százszorszép hercegnő fölött is és ettől fogva „Százszorszép“ valóban megérdemelte a nevét, mert százszor szebb volt, mint a földkerekség leggyönyörűbb leánya.

•

Egy hét múlva kettős lakodalmat ült a nép Bergengócia fővárosában. Tankréd herceg vezette oltárhoz Százszorszép hercegnőt és ugyanakkor Aramis lovag is örök hűséget esküdött Viola kisasszonynak.

— Hogy meddig tartott a lakodalom?... azt bizony nem tudom, mert úgy örült és oly boldog volt mindenki, hogy még talán most is tart a vigasság, ha meg nem unták.

TÜNDÉRVÁSÁR

AZ EGYETLEN MINDEN HÉTEN MEGJELENŐ

KÉPES GYERMEKUJSÁG

EGYES SZÁM ÁRA 1500 K

ELŐFIZETÉSI ÁRA

NEGYEDÉVRE

15000 K

KIADÓHIVATAL:
BUDAPEST, V., AKADEμία-UTCA 10